ΕΤΟΣ Α. 1886 — ΤΕΥΧΟΣ 7 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ 20 ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ.

ὑπὸ

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δικαστοῦ ἐν Κύπρῳ.

(Ἀπόσπασμα ἀνεκδότου συγγραφῆς.)

(Συνέχεια)

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ μὲ ὅλην τὴν ἰσχυρὰν τοῦ ἐχθροῦ καταπίεσιν, ἡ Νικομήδεια κρατερῶς ἀμύνεται, πολιορκεῖται, ἀλλὰ διαλύει τὴν πολιορκίαν καὶ ἀντιμηχανᾶται ὁ ἀληθὴς καὶ γενναῖος πρόμαχος αὐτῆς στρατηγὸς Καλογιάννης πολλὰ κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ τί δύναται εἰς τὴν δυσπιστίαν ν' ἀντιτάξῃ; ὁ πολέμιος ἔρχεται εἰς συνθήκας εἰρήνης, καὶ μένεα καταστήσεως πνέων αἴφνης ἐν ὥρᾳ νυκτὸς πανταχόθεν διὰ πυρὸς παραλύσας τὸ τεῖχος καὶ τοὺς φύλακας ἐπὶ τῶν πύργων ἐκπλήξας, λάθρα εἰσέρχεται διὰ πύλης τινὸς εἰς τὴν πόλιν. Τότε δὴ τότε τὸ πῦρ πανταχόθεν τῆς πόλεως ὡς χείμαρρος διαρρέει, κατεδαφίζονται τὰ τείχη καὶ αἱ περικαλλεῖς οἰκοδομαὶ αὐτῆς, ἡ περικλεὴς Νικομήδεια καταπίπτει καὶ οὐδὲν ἴχνος ἀπελείφθη τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς κόσμου καὶ σεβασμοῦ.

Ἀπώλεσεν ἡ Νικομήδεια τότε καὶ τὸν γενναῖον στρατηγὸν αὐτῆς Καλογιάννην, ὑπὲρ οὗ τὰ τέκνα εἰσέτι αὐτῆς ἀναμιμνήσκονται ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῶν καὶ ἄδουσι περιπαθῶς τὸ ἀνεξάλειπτον ἐκεῖνο τραγοῦδι:

«Ἔ Γιάννη, Γιάννη καὶ Καλογιάννη,
τί θέλεις τώρα τὸ βράδυ;
Γρόσια φλουράκια δίνω γιὰ νὰ περάσω
καλὰ τὰ δίνεις καὶ κακὰ περνᾷς».

Τὸ δημῶδες τοῦτο ᾆσμα φέρει πολλὰς ἱστορικὰς ἀναμνήσεις, ἃς παραλείπομεν χάριν συντομίας.

Ἀλλὰ τῆς πόλεως ταύτης καταστραφείσης ὑπὸ τῶν κρατησάντων, ὀλίγιστοι κάτοικοι διασωθέντες ἐν σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῶν πέριξ ὀρέων, μετὰ ταῦτα ἀπετέλεσαν μικρὰν συνοικίαν κατὰ τὰς δυτικὰς ἀκτὰς τῆς πόλεως ἐν τῇ θέσει τῇ νῦν καλουμένῃ Καβακάκια, μετερχόμενοι οἱ μὲν τὴν ἁλιείαν, οἱ δὲ τὴν ἀρτοποιΐαν· ὀσάκις δὲ εὕρισκον, ἐν ὥρᾳ νυκτὸς, κατάλληλον εὐκαιρίαν, ἀκίνδυνον περίστασιν, συνήρχοντο ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, ἵνα ἐπιτελέσωσι τὴν πρὸς τὸν Ὕψιστον λατρείαν αὐτῶν.

Μετὰ παρέλευσιν δ' ἐτῶν, παρελθούσης τῆς τρομερᾶς καὶ καταπληκτικῆς ἐκείνης ἐποχῆς,

ἤρξατο ὑποφώσκουσα ἡ ροδοδάκτυλος Ἠὼς τῆς παιδείας καὶ τῶν γραμμάτων ἐν τῇ νέᾳ πόλει τῆς Νικομηδείας, ἧς οἱ πρεσβύτεροι καὶ νουνεχέστεροι τῶν κατοίκων κατώρθωσαν ν' ἀγοράσωσι νέας γαίας καὶ ἀνοικοδομήσωσι νέας οἰκίας, ἐν οἷς εἰσιν οἱ ἀείμνηστοι ἐκεῖνοι Σαμουρκάσαι, Σεϊμεναγλῆδες, Διαμαντίδες καὶ Τζανῆδες· τοῦ χρόνου προϊόντος, συνέστη ἡ τὰ νῦν ἔνδον τῆς πόλεως συνοικία τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων ἔκ τε τῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως οἰκούντων καὶ ἄλλοθεν μετοικησάντων, ὡς τοῦτο φαίνεται τρανῶς.

Ἐν τῇ νέᾳ συνοικίᾳ αὐτῶν ἀνήγειραν ἐκ βάθρων ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅστις διατηρεῖται μέχρι τοῦδε, καίτοι ἐγένοντο πολλαὶ ἐπισκευαὶ ἐπ' αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ ναοῦ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς πύλης φέρεται τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα:

«Πρῴην ἄμοιρος ἐνθέου πέλων λόγου
Νῦν ἐμπέπλησμαι μυστικῆς εὐωδίας
Νεὼς ἀνῳχθεὶς Βασιλείου ἐνθέου
Ἐν χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ τρίτῳ
Σωτηριώδει θεογονίας ἔτει·
Κεῖμαι προθυμίας δε μάρτυς
Συντόνου Ἀθανασίου Νικομηδείας
Πάσης Ἀρχιερῆος Κυπρίου Εὐπατρίδου
Ὅς μ' ἐκ βάθρων ἤγειρεν εὐπρεπῶς μάλα,
Χριστοῦ λατρευτῶν συνδρομῇ καὶ δαπάνῃ,
Αὐτοχθόνων τε Ὀρθοδόξων καὶ ξένων,
Οὗς τῆς ἐπηρείας Θεὸς σώζοι πάσης.

Ἐκτὸς τοῦ ναοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀειμνήστου Ἀθανασίου τοῦ Κυπρίου μητροπολίτου Νικομηδείας ἀνεγερθέντος, συνέστη καὶ Ἑλληνικὴ σχολὴ πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καθ' ὅλην τὴν Ὑπαρχίαν αὐτοῦ· πρὸς μείζονα δὲ καὶ διαρκῆ παγίωσιν τῆς ἀρτιγενοῦς ταύτης σχολῆς ἀνέθετο τὴν ἐποπτείαν καὶ διεύθυνσιν αὐτῆς, καθὰ ἀναφέρουσι τὰ ἐπὶ τούτῳ πατριαρχικὰ ἔγγραφα, τῷ λογίῳ ἐκείνῳ Νικομηδεῖ Δημητρίῳ, καλουμένῳ Λογιωτάτῳ καὶ ἕλκοντι τὸ γένος ἐκ τῆς ἱστορικῆς καὶ κλασικῆς οἰκογενείας τῶν Σαμουρκασῶν.

Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ σχολῇ Νικομηδείας κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐδίδαξαν πολλοὶ λόγιοι, ἐν οἷς διέπρεψαν ὁ Μεθόδιος ἱερομόναχος καὶ ἱεροκῆρυξ τοῦ μουσοτραφοῦς ἱεράρχου Ἀθανασίου δαπάνῃ τοῦ ὁποίου ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, γόνος ὢν τῆς περικλεοῦς οἰκογενείας τῶν Τζανήδων.

Τῆς Σχολῆς ταύτης σχολασάσης ἐπὶ πολὺν χρόνον ἕνεκα τῶν ἀνωμάλων ἐκείνων καιρικῶν περιστάσεων, συνέστη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Διονυσίου Μητροπολίτου Νικομηδείας τοῦ ἐξ Ἄνδρου, ὅστις ἐπροικοδότησεν αὐτὴν δι' ἐπαρκῶν χρηματικῶν πόρων καὶ βιβλιοθήκης τινὸς πλουτισθείσης εἶτα παρὰ πολλῶν λογίων Νικομηδέων, διαπρεψάντων ἐν τοῖς γράμμασιν· ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ταύτῃ ἐκτὸς τῆς ποικιλίας διαφόρων κλασικῶν συγγραμμάτων εὑρίσκονται καὶ πολλὰ χειρόγραφα σπουδαῖα, ἐν οἷς καὶ ἀρχαῖα εὐαγγέλια ἐπὶ μεμβράνης τοῦ ιβ'. καὶ ιγ'. αἰῶνος.

Ἐν αὐτῇ ἐδίδαξεν ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅλην εὐδοκίμως Μάρκος ὁ Κλεώνυμος ὁ ὀτρηρὸς ἐκεῖνος θεράπων τῶν Μουσῶν, γόνος τῆς οἰκογενείας τῶν Τζανήδων, ἐκπαιδευθεὶς ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκείνῃ Σχολῇ τοῦ Γένους· ἐπὶ τῆς σχολαρχίας αὐτοῦ κατέστη ἡ ἑλληνικὴ σχολὴ τῆς Νικομηδείας τὸ κέντρον καὶ ὁ πυρὴν τῶν γραμμάτων καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐγένετο θῦμα τοῦ ὑπερβάλλοντος ζήλου καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως αὐτοῦ· πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ πόλις ἐποιήσατο τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα, ἀρχαίῳ μέτρῳ:

Ὧδε κεῖται Μάρκος ὁ Κλεώνυμος
Ὁ θερμὸς Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος λάτρις,
ὅς ἐν ὅλοις ἔτεσιν εἴκοσιν ἐκλάμψας,
ἐν τῇ Νικομηδέων τῇδε Σχολῇ.
Ἔδυσ' ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας
Ἀμύθητον, φεῦ! λιπὼν τοῖς πᾶσι πένθος
Ἀλλὰ καὶ κλέος, ὅπερ οὔποτ' ὀλεῖται.

Ἀνέκαθεν ἐν Νικομηδείᾳ ἐβίωσαν, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες, Βασιλεῖς, στρατηγοὶ καὶ ἕτεροι ἐπιφανεῖς ἄνδρες, οἵτινες ἐτίμησαν ἑαυτοὺς, ἐδόξασαν τὸ ἔθνος καὶ ἀνύψωσαν τὴν θρέψασαν αὐτοὺς ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ βαθμίδι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς παιδείας. Ἐν αὐτῇ οὐδέποτε ἐπαύσατο

ἀντηχοῦσα ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν ἐκπαιδευτηρίων μικρῶν τε καὶ μεγάλων ἡ γλῶσσα τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Δημοσθένους, οὐδέποτε ὁ Νικομηδεὺς ἠνέσχετο ἵνα διαζευχθῇ ἀπὸ τῶν κλεινῶν καὶ κλασικῶν τούτων ὀνομάτων· ἀείποτε ἐθεώρει τὸ διαζύγιον τοῦτο ἐθνικὴν αὐτοκτονίαν, ἀείποτε ὑπελάμβανεν ὅτι δι' αὐτῆς συνδέεται μετὰ τῆς γεραρᾶς ἀρχαιότητος.

Ἐσχάτως μάλιστα ὁ σοφὸς Ἱεράρχης Νικομηδέων κ. Φιλόθεος ὁ Βρυέννιος ὁ ἀπό τινων ἐτῶν ἀριπρεπῶς ἰθύνων τοὺς οἴακας τοῦ σκάφους αὐτῆς ἀνήγειρεν ἐκ βάθρων συνδρομῇ τῶν κατοίκων καὶ τοῦ μεγαθύμου ἀοιδίμου εὐεργέτου τοῦ ἔθνους ἡμῶν Γεωργίου Ζαρίφη ἀνώτατον ἐκπαιδευτήριον πρὸς ἐκπαίδευσιν τῆς φιλομαθοῦς νεολαίας τῆς Νικομηδείας. Τὸ ἔργον μέγα καὶ κοινωφελὲς καὶ οὐ χρῄζει πλειοτέρων ἐπαίνων καὶ αἰωνία ἡ μνήμη τῶν συντελούντων ὑπὲρ τῆς ἀνιδρύσεως τοιούτων τεμενῶν τῶν Μουσῶν!

Μετὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀπὸ Χρυσουπόλεως μέχρι Νικομηδείας σιδηροδρόμου ἡ Νικομήδεια κατέστη τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἀνατολῆς· δι' αὐτῆς κατέρχονται πολλὰ πλούσια ἐμπορεύματα καὶ εἰσάγονται πολλὰ καὶ ἄφθονα εἴδη τοῦ εἰσαγωγικοῦ ἐμπορίου.

Ἐν αὐτῇ συνέρρευσαν πολλοὶ ξένοι, συνεστήθησαν πολλὰ ἐργοστάσια καὶ ἀτμομηχαναὶ ἀλεύρου, ἀνηγέρθησαν νέα Διοικητήρια καὶ εἴρκαι, ἀγορὰ νεόδμητος, νεώρια εὐρέα αὐτοκρατορικὰ καὶ πολυτελῆ περίπτερα, ὑψιμέλαθρος καὶ μολυβδοσκεπὴς ναὸς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος ὑπὲρ οὗ ὁ μουσοτραφὴς ποιητὴς ἀοίδιμος Ἠλ. Τανταλίδης ἐποιήσατο τὰ ἑξῆς:

Ὁ Ναὸς οὗτος, πρέσβιστον τῶν πάλαι μαρτυρίων
Ψυχῆς καὶ σώματος κοινὸν ἠνέῳκτ' ἰατρεῖον.
Πηγὴν γὰρ ἔχει βλύζουσαν ἰάσεις ἀναργύρως.
Τὸν χοῦν τὸν αἱματόφυρτον τοῦ ζῶντος Ἰατῆρος,
Τοῦτον εἰς κάλλος καινουργὲς ἐμπεδαρσίοις θόλοις.
Ἡ πολυμάρτυς ἤγειρε καὶ φιλομάρτυς πόλις
Μιᾷ βουλῇ πολλῇ χειρὶ, καὶ συμπροθυμουμένη,
Τῷ φιλοπάτριδι αὐτῆς καὶ θεμουργῷ ποιμένι.
Ἀλλ' ὦ ναοῦχε πάνσεπτε, σοφὲ Παντελεῆμον
Προσδέχου τὴν εὐλάβειαν καὶ φρούρει τὸν σὸν δῆμον

Ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσι πολλὰ προξενεῖα τῶν ξένων δυνάμεων ὡς καὶ ἀποβάθραι πολλαὶ πρὸς εὐκολίαν τῶν ναυτιλλομένων καὶ διενεργεῖται ἡ ἀκτοπλοΐα ὑπὸ ἐγχωρίων ναυτῶν Ἑλλήνων καὶ ὀθωμανῶν.

Πρὸ χρόνων τινῶν ἐν αὐτῇ διενεργήθησαν ἀνασκαφαί τινες ὑφ' ἡμῶν καὶ ἀνευρέθησαν πολλαὶ ἐπιγραφαὶ, ἀγάλματα, κίονες, πύελοι, ἀποσκευαὶ στρατιωτικαὶ, ὅπλα ἀγχέμαχα, ἀρχαῖοι ναοὶ, θέατρα καὶ οἰκοδομαὶ πολλαὶ λίθιναι, νομίσματα, κώδωνες, ἄμφια, σκεύη, γλυφαὶ, κοσμήματα καὶ δακτύλια, αὐθεντικὰ κειμήλια καὶ μνημεῖα τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου.

Ἐκ τούτων τινὲς ἐπιγραφαὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ ἐν Κων)πόλει Ἕλλην. Φιλολ. Συλλόγου καὶ ἐν τοῖς Βιθυνικοῖς, συγγράμματι ἡμῶν, καὶ ἕτεραι ἀρχαιότητες εἰσέτι μένουσι παρ' ἡμῖν. Αὕτη ἡ συλλογὴ ἡμῶν διατελεῖ εἰσέτι ὑπὸ μελέτην καὶ συμπλήρωσιν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ νομισμάτων καὶ δημοσιευθήσεται προσεχῶς ἐν παραρτήματι ἐν μοίρᾳ συμβολῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ συγγράμματι περὶ Νικομηδείας.

Ἐσχάτως καὶ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου Χαμδῆ Βέης δαπάνῃ τῆς Αὐτοκρ. Κυβερνήσεως τοῦ Σουλτάνου ἤρξατο διενεργεῖν ἀνασκαφὰς ἐν Νικομηδείᾳ, ἐν ᾗ εἰσέτι ἐγκρύπτονται πολλὰ μνημεῖα ἀνεκμετάλλευτα, ἀλλ' ἱστορικὰ κειμήλια τῆς γεραρᾶς ἀρχαιότητος.

Δίδοντες πέρας ἐν τῇ παρούσῃ πραγματείᾳ ἡμῶν, προτρέπομεν πάντας τοὺς λογίους ἵνα ἐπιδοθῶσιν ὄχι μόνον εἰς τὴν ἱστορικὴν καὶ φιλολογικὴν περιγραφὴν τοιούτων κλασικῶν πόλεων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἔρευναν ἀρχαιοτήτων καὶ ἀνασκαφῶν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας καὶ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων προγόνων ἡμῶν, ἅτε ἐκ τῆς ἀναδιφήσεως μιᾶς ἑκάστης χώρας, ἐν ᾗ ἀνέθηλεν ἐπὶ μικρὸν ἡ μέγα τὸ δένδρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σχηματισθήσεται τὸ μέγα οἰκοδόμημα τῆς καθόλου Ἑλληνικῆς ἱστορίας.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Μεθερμηνευθέντα
ὑπὸ
Ε. Ν. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗ

—

Τάφοι.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνευρεθέντων ἐν Κύπρῳ τάφων ἦσαν λελαξευμένοι ἐν βράχοις τιτανώδους λίθου καὶ εὑρίσκοντο ἐπὶ τῶν κλιτύων τῶν λόφων ἢ τῶν μικρῶν ὑψωμάτων. Ἔνδον αἱ διαστάσεις αὐτῶν ἦσαν γενικῶς ἐξ ποδῶν μήκους, 5 ποδῶν εὖρους καὶ 3 ἢ 4 ὕψους. Τὸ σχῆμα αὐτῶν ἦν τὸ τοῦ ἡμίσεος ᾠοῦ, ὁριζοντείως κεκομμένου, ἡ δ' εἴσοδος αὐτῶν ἐκαλύπτετο διὰ πλακός. Ὁδὸς ἐσκαμμένη ἐν τοῖς στέρνοις τῶν λόφων ἤγαγε μονονοῦ πάντοτε ἄχρι τῆς εἰσόδου, ἀλλὰ μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν, ἡ δίοδος ἐκείνη ἐφράττετο. Οἱ χωρῖται, ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς αὐτῶν, ταχέως ἀνεκάλυψαν καὶ ἀποκατέστησαν τὰς διόδους, ἐγείροντες δὲ τὴν πλάκα εὑρίσκοντο πρὸ τοῦ περιεχομένου τῶν τύμβων. Ἐὰν ὁ βράχος ἦν ἁπαλὸς, οὗτοι ἦσαν μεστοὶ ἀπειροπληθῶν περιττωμάτων πεσόντων ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, ἐὰν δ' ἦν σκληρὸς, πάντα τὰ ἀντικείμενα παρίσταντο εὐδιακρίτως εἰς τὰ ὄμματα. Ἐν τισι τῶν μᾶλλον ἀρχαίων τάφων, τὰ ὀστᾶ τοῦ θανόντος ἦσαν συνηθροισμένα ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀντὶ νὰ ὦσιν ἐκτεταμένα, καὶ τὸ κρανίον εὑρίσκετο παρὰ τοὺς βραχίονας καὶ τὰς κλειδώσεις τῶν γονάτων. Ὑπολαμβάνω ὅτι, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, τὸ σῶμα ἐτίθετο καθήμενον, ἐνῷ ἐν τάφοις μεταγενεστέροις, τὸ σῶμα ἦν ἐκτεταμένον καθ' ἅπαν αὐτοῦ τὸ μῆκος καὶ ἐν τοῖς τάφοις τῶν Πτολεμαϊκῶν καὶ Ρωμαϊκῶν χρόνων ἀνεπαύετο ἐνιαχοῦ ἐπὶ κρηπίδος, ἥκιστα ὑψηλῆς, λελαξευμένης ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ βράχου. Περὶ τὸ σῶμα ἦσαν παρατεταγμένα μεγάλα καὶ μικρὰ δοχεῖα ἐξ ἀργίλου, ἅτινα ἀνήρχοντο ἄχρι 40 καὶ ἐνίοτε 50 ἐν ἑνὶ καὶ μόνῳ τεθειμένα ἀμφορεῖ μεγαλοσχήμῳ. Οἱ ἀρχαιότεροι τῶν τάφων παρεῖχον τοῦτο τὸ ἰδιάζον ὅτι περιέκλειον συχνὰ λόγχας ἐξ ὀρειχάλκου, ἀγαλμάτια ἐξ ὀπτῆς ἀργίλου, παριστῶντα γυμνήν τινα θεότητα, ἢ ὁπλίτας ὀρθίους παρὰ τὸ ἅρμα αὐτῶν ἢ ἐφίππους. Ἐν πᾶσι τοῖς τάφοις ὅλων τῶν χρόνων, εὑρέθησαν κοιναὶ λυχνίαι ἐκ χονδροῦ χώματος, παρεμφερεῖς πρὸς τὰς σήμερον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς πτωχοῖς τῶν χωρικῶν. Λόφοι τινὲς ἀρχαιότατοι παρὰ τὰς λόγχας περιέκλειον καὶ ἐνώτια χρυσᾶ πολλῆς, λόγῳ ἀρχαϊσμοῦ, ἀξιολογότητος. Ἐν τούτοις ἄλλα μὲν ἦσαν ἄνευ οὐδενὸς ὡραϊσμοῦ, ἄλλα δὲ παρίστων κεφαλὴν κριοῦ. Καὶ σήμερον εἰσέτι οἱ χωρῖται τῆς Κύπρου μεταχειρίζονται κεφαλὴν κριοῦ ὅπως προφυλαχθῶσι τοῦ βασκάνου ὀφθαλμοῦ, φρονῶ δὲ ὅτι καὶ τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα ἐνώτια, τὰ φέροντα κριὸν, τὸν αὐτὸν εἶχον σκοπόν.

Ἀξιοσημείωτος ἀλλοίωσις ἐπῆλθεν ἐν τοῖς τάφοις, κατὰ τὰ 300 π. Χ. ὅτε ἡ ἑλληνικὴ ἐπίδρασις, ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων, κατέστη ἡ ἐπικρατοῦσα. Οἱ ἐν λόγῳ τάφοι διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν σχῆμα, ἀλλὰ τὰ μικρὰ δοχεῖα καὶ τρυβλία ἐξ ἀργίλου ἀντικατεστάθησαν διὰ φιαλίδων καὶ μικρῶν τρυβλίων ἐξ ὑάλου. Αἱ λυχνίαι δὲν εἶναι πλέον κοιναὶ, ἠνεῳγμέναι ἄνωθεν, ἀλλὰ κεκαλυμμέναι, ἡ δὲ θρυαλλὶς αὐτῶν διήρχετο διὰ σωλῆνος. Ἐπὶ τοῦ καλύμματος ὑπῆρχε συνήθως ὡραϊσμός τις, μορφὴ ἀνθρώπου ἢ ζώου, ἀλλ' ἐνῷ οἱ εὔποροι ἐχρῶντο τῆς ἰδιαιτέρας ταύτης λυχνίας, οἱ ἄποροι ἐξηκολούθουν ἔχον-ες] τὰς κοινὰς λυχνίας τὰς ἠνεῳγμένας, διότι ἐν τοῖς τάφοις τῆς αὐτῆς ἐποχῆς εὑρέθησαν λυχνίαι ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν. Οἱ χωρῖται, οἵτινες εὕρισκον τὰς κοινὰς, δὲν ἐξηκολούθουν τὴν ἀνασκαφὴν, πεπεισμένοι ὅτι δὲν ἤθελον ἀνακαλύψει ἀντικείμενον ἀξίας τινός.

Ἡ ἀλλοίωσις ἐκείνη ἐν τῷ περιεχομένῳ τῶν τάφων ἑρμηνεύεται ἅμα λάβῃ τις ὑπ' ὄψει πρὸς τίνα χρῆσιν ἦσαν προσδιωρισμένα τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα. Φρονῶ ὅτι τὰ μείζονα τούτων ἐχρησίμευον εἰς τὰς νεκρικὰς θυσίας καὶ ὅτι ἅμα αὐτὰ ἐπερατοῦντο, οἱ φίλοι τοῦ τεθνεῶτος τὰ ἄφινον, κενὰ, ἐντὸς τῶν τάφων. Ὅσῳ μᾶλλον ὁ ἀριθμὸς τῶν δοχείων καὶ τῶν τρυβλίων ἦν μέγας, τοσούτῳ βαθύτερος ἦν καὶ ὁ πρὸς τὸν μεταστάντα σεβασμός. Τὰ μικρότερα φιαλίδια περιεῖχον πολύτιμα χρίσματα, ἀρωματώδη ἔλαια καὶ μυροβόλα ὕδατα, δι' ὧν κατέβρεχον τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, ἀφίνοντες εἶτα κενὰς ἐν τῷ τάφῳ τὰς φιαλίδας. Ἄνευ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, καθίσταται ἀνερμήνευτος ὁ μέγας ἀριθμὸς μεγάλων καὶ μικρῶν ἀγγείων, πάντων ὁμοιοσχήμων. ἀνερχομένων μέχρις ἑκατὸν ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ τύμβῳ. Ὅτε αἱ τῶν λαῶν ἀναφοραὶ ἐξετάθησαν καὶ ἡ πολυτέλεια εἰσήχθη ἐν τοῖς ἤθεσι, τὰ μικρὰ ἐκ χώματος ἀγγεῖα ὑπεχώρησαν εἰς ὑάλινα, τὰ δὲ χρίσματα ἐφέροντο ἐξ ἀπωτάτων χωρῶν. Προσέφερον ἐπίσης καὶ ἑστιάσεις εἰς τὴν μνήμην τῶν νερτέρων, τὸ δὲ ἔθος τοῦτο καὶ σήμερον εἰσέτι τηρεῖται θρησκευτικῶς ἐν Κύπρῳ θεωρούμενον μάλιστα ὑπὸ τῶν πτωχοτέρων ὡς ἱερὸν καθῆκον. Σήμερον διανέμονται τὰ λεγόμενα κόλλυβα ἔν τε τοῖς καφενείοις καὶ ταῖς ὁδοῖς, ἡ δὲ προσφορὰ αὕτη ἀνανεοῦται τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τοῦ θανάτου ἐκείνου, οὕτινος προτίθενται νὰ τιμήσωσι τὴν μνήμην.

Παρὰ τὰ ὑάλινα δοχεῖα, πάντα ἑλληνικὰ ἢ Ρωμαϊκὰ, εὑρίσκονται ἐν τοῖς τάφοις παντοειδῆ κοσμήματα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, οἷον δακτύλιοι, ἐνώτια, βραχιόνια, ὧν τινα ἀξιοσημειώτου ἐργασίας. Συχνὰ εὑρίσκονται καὶ χάλκινα ρωμαϊκὰ νομίσματα τῶν πρώτων Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, τεκμήριον ὅτι οἱ τάφοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν περίοδον, τὸ πλεῖστον δὲ μέρος τῶν δοχείων ἔχουσι κομψότατον σχῆμα.

Τῇ αἰτήσει τοῦ ἐκ Βερολίνου καθηγητοῦ Λειψίου, κατήρτισα μικρὰν συλλογὴν ἀρχαίων κυπριακῶν ἀγγείων διὰ τὸ Βερολίνειον Μουσεῖον, τῇ δὲ 7 Μαρτίου 1872, ὁ διαπρεπὴς αἰγυπτιολόγος μοι ἔγραφεν ὧδε:

«Τὰ ἐκ χιλιάδων τάφων ἐξαχθέντα ἐν Κύπρῳ ἀγγεῖα δύνανται, κατ' ἐμὲ, νὰ ταχθῶσιν εἰς δύο κυριώδεις κατηγορίας· ἡ μὲν περιλαμβάνει τὰ κυπριακὰ καὶ ἑλληνικὰ ἀγγεῖα, ἡ δὲ τὰ φοινικικά. Ἡ πρώτη ἀποτελεῖται ὑπὸ ἀντικειμένων κατεργασθέντων ὑπὸ Κυπρίων τεχνιτῶν, ἄνευ οὐδεμιᾶς μετοχῆς τοῦ Φοινικικοῦ στοιχείου. Ἀποδίδωμι τῷ πληθυσμῷ ἐκείνῳ στενὴν πρὸς τὸ ἑλλ στοιχεῖον σχέσιν, ὅπερ δείκνυσιν ἀναντίλεκτον συγγένειαν φυλετικὴν πρὸς τὴν Ἰαβανικὴν ἢ Ἰωνικὴν οἰκογένειαν.

(ἀκολουθεῖ.)

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

—

VI

Πῶς ὁ κὺρ Βιλλῶτος, ὡς ἄνθρωπος προφυλακτικὸς, ἐξησφάλιζε τὴν συγκατάθεσιν μιᾶς νεάνιδος, ὅπως τὸν ὑπανδρευθῇ.

—

Ἐνῷ τοιαῦτά τινα ἐλάμβανον χώραν ἐν τῷ δάσει, ἕτερα συμβάντα οὐχ ἧττον σπουδαῖα διεδραματίζοντο ἐν τῷ μεγάρῳ.

Ἡ Γιαννούλα ἰδοῦσα ἄγνωστον ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἠθέλησε νὰ φύγῃ· ἀλλ' ἐνῷ ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ ἑστιατορίου, ὁ ἄγνωστος ἐκράτησεν αὐτὴν τῆς χειρὸς λέγων μειλιχίως.

— Μὴ φοβεῖσαι, ὡραία μου κόρη· σὲ βεβαιώνω, ὅτι δὲν θέλω νὰ σὲ βλάψω.

Ἡ Γιαννούλα ἠσθάνθη ἀμέσως πολλὴν τὴν πρὸς τὸν ξένον ἐμπιστοσύνην. Διατί; Διὰ τὴν συμπαθητικήν του φωνὴν ἢ διὰ τὴν εὐθύτητα καὶ εἰλικρίνειαν, ἣν ἀπήστραπτεν ἡ φυσιογνωμία του;

Χωρὶς καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία νὰ γινώσκῃ διατί, ἡ Γιαννούλα, ἀκούσασα τὸν ἄγνωστον λαλοῦντα ἠσθάνθη εὐχάριστόν τινα φρικίασιν.

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον ἡ Γιαννούλα. Φαντάσθητε προσώπου κατατομὴν ὡραίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἀποπνέουσαν τὴν εὐτολμίαν καὶ τὴν εἰλικρίνειαν· μέτωπον ὑψηλὸν, ὑπερήφανον καὶ εὐθυτενές· ὀφθαλμοὺς κυανοχρόους, μεστοὺς τρυφερότητος καὶ γλυκύτητος, ἀπαστράπτοντας ἰδιαιτέραν τινὰ λάμψιν καὶ εὐστάθειαν· γενειάδα ὑπόξανθον ἐπιχέουσαν ἐπὶ χαλκόχρου προσώπου χρυσᾶς ἀντανακλάσεις· ταῦτα δὲ πάντα σύμμετρα καὶ κανονικὰ, ἐπιστεφόμενα ὑπὸ πυκνῆς κόμης, ξανθῆς καὶ ἀπαστραπτούσης.

Ὁ ἄγνωστος, ὑψηλὸς καὶ εὔκαμπτος τὸ ἀνά-

στημα, ἐφαίνετο εἰκοσιπενταετής, εἶχον δὲ μεγαλεῖόν τι ἡγεμονικὸν αἱ κινήσεις καὶ ἡ συμπεριφορά του. Περιεβάλλετο τὸν ἱματισμὸν ἐκεῖνον, ὅστις εἶχε καταπλήξει τὸν Μπαρμπαντώνην μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ μὲν ἐκ κασιμιρίου ζώνη του ἦτο πεποικιλμένη πλουσιώτατα τὰ δὲ ὅπλα του ἀπήστραπτον ὅλα ἐκ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν πολυτίμων λίθων, ἡ δὲ χλαμὺς ἦτο ἐξ ὑφάσματος μαλλίνου ἀλλὰ πολλῷ λεπτοτέρου τοῦ λινοῦ.

Ἐν βραχυλογίᾳ δὲ, ἡ Γιαννούλα, ἥτις ἅμα τὸ πρῶτον εἶδεν αὐτὸν ἐξέλαβεν ὡς κακόεργον, ἔγνω ἤδη ὅτι εἶχεν ἀπατηθῆ.

Ὁ Βιλλῶτος ἐν τούτοις ἐστώπα, ἠλιθίως ἐνατενίζων πρὸς τὸν ἄγνωστον καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ἑστίας προβλέπων ἀπαίσια δι' ἑαυτόν.

Ὁ ἄγνωστος, προχωρήσας πρὸς τὸν Βιλλῶτον καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ ἀτενίσας αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν εἶπε μετὰ φωνῆς βροντώδους·

— Λοιπὸν, Μπάρμπα Βιλλῶτε;

— Τί; εἶπεν ὁ ἐπιστάτης, ἐκ τῶν ἄκρων τῶν χειλέων τοῦ ὁποίου ἐξήρχοντο ἀφροὶ ἕνεκεν τοῦ φόβου, ὅστις τὸν εἶχε καταλάβει.

— Πίετε ὀλίγον ὕδωρ, Μπάρμπα Βιλλῶτε, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ ἄγνωστος. Θὰ πνιγῆτε, ἀγαπητέ. Τρέξε σὺ, κόρη μου, νὰ φέρῃς ἕν ποτήριον.

Ὁ Βιλλῶτος ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ ἔπιε.

— Συνήλθετε, βλέπω, τώρα, ἀγαπητέ μου.

— Ναὶ, ἀπήντησεν ὁ Βιλλῶτος ἐγκαρδιωθεὶς ὀλίγον. Τί θέλετε ἀπὸ ἐμένα;

— Ἰδέτε με λοιπὸν ὀλίγον! Παρατηρήσατέ με, καὶ θὰ μαντεύσητε τί θέλω.

— Δὲν γνωρίζω, δὲν ξεύρω, εἶπεν ὁ Βιλλῶτος, ἐνῷ ἡ Γιαννούλα δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τὰ βλέμματά της ἀπὸ τοῦ ἀγνώστου ὅστις δὲν τῇ ἐφαίνετο ἄγνωστος.

— Πρέπει λοιπὸν, ἀγαπητέ μου θεῖε καὶ πρώην κηδεμὼν, νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ἔχετε τὴν εὐτυχίαν νὰ βλέπετε τώρα ἐνώπιόν σας τὸν πολυαγαπημένον ἀνεψιόν σας Ραοὺλ Δε Λαβερῆ.

Ἀντὶ νὰ ταραχθῇ καὶ ὠχριάσῃ ἀπέναντι τοῦ κινδύνου ὁ Βιλλῶτος ἀνέλαβεν ἐν ἀκαρεῖ τὴν μεγαλειτέραν ψυχραιμίαν καὶ ἐγένετο θρασύς. Ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων. τοὺς ὁποίους τρομάζει ὁ ἀόριστος κίνδυνος, ἀλλ' οἵτινες μεγεθύνονται ἅμα ὡς ἡ ἀπειλὴ, οὕτως εἰπεῖν, ἐνσαρκοῦται.

— Ἀ! ἐφώνησε μυκτηριστικῶς ἀνυψῶν τὴν κεφαλήν. Εἶσαι ὁ ἀνεψιός μου; εἶσαι ὁ χάχας ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἔβγαλα ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι, εἶναι τώρα κάμποσος καιρός; Αἴ!

Καὶ ὁ Βιλλῶτος ἐγέλα σαρδώνιον.

Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ δὲν προσεῖχεν ἤδη εἰς τὸν θεῖόν τ υ· παράδοξός τις σκηνὴ ἄλλη ἐλάμβανε τότε χώραν.

Ἡ Γιαννούλα, ἥτις εἶχεν ὠχριάσει ἅμα ἤκουσεν ὅτι ὁ ἄγνωστος ἦτο ὁ Ραοὺλ Δὲ Λαβερῆ, ὥρμησε πρὸς αὐτὸν ὅπως τὸν ἐναγκαλισθῇ, ἀλλ' αἴφνης ἔστη.

— Τί ἔχεις, ἀγαπητὴ μικρά μου; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ ἐκπλαγεὶς καὶ πλησιάζων τὴν ὡραίαν μαγείρισσαν.

— Ὦ! Τίποτε, ἀπήντησεν αὕτη. Ἡ χαρὰ τοῦ ὅτι σᾶς βλέπω. κύριε κόμη—διότι ἐλπίζω ὅτι θὰ ἦσθε ὁ κύριός μου.

— Δὲν ἀπατᾶσαι, κορασίδα μου, εἶπεν ὁ κόμης. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Βιλλῶτον εἶπε·

— Φαίνεται, ὅτι εἶσθε ὁ αὐτὸς πάντοτε, θεῖέ μου. Δὲν σᾶς ἀγαπᾷ κανεὶς ἐδῶ.

— Θεῖός σου! θεῖός σου! Πρέπει δὰ νὰ τὸ ἰδοῦμε πρῶτα ἂν εἶμαι θεῖός σου ἐγὼ, κὺρ τυχοδιώχτη! Μοῦ παρουσιάζεσαι μεταμορφωμένος σὰν νὰ ἔχουμεν ἀποκρηαὶς καὶ μοῦ κωδωνίζεις χονδρὰ χονδρὰ πῶς εἶσαι ἀνεψιός μου. Μήπως θαρρεῖς τάχατες, πῶς θὰ σὲ ἀναγνωρίσω;

— Ναὶ, μὰ τὸν Θεόν.

— Ἂς ἰδοῦμε πρῶτα...

— Ζητεῖς ἀποδείξεις; Καλά. Ἰδοὺ αὗται, προσέθηκεν ὁ Ραοὺλ ἀνασύρων τὴν χλαμύδα, τὸν ὑπενδύτην καὶ τὸ ὑποκάμισον καὶ ἀποκαλύπτων οὕτω τὸ στῆθός του, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἕν ἐκ τῶν σημάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὰ βρέφη γεννώμενα, ὁπόταν ἡ μήτηρ αὐτῶν ἔγγυος οὖσα ἔτυχε νὰ ὀρεχθῇ τινος πράγματος

ἢ νὰ τρομάξῃ. Τὸ σῆμα τοῦτο ἦτο νυκτερὶς ἄριστα ἐντετυπωμένη.

Ἡ Γιαννούλα ἔβαλε φωνὴν ἐκπλήξεως, ἐφάνη συνταραχθεῖσα καὶ ἠριθρίασεν...ἐξ αἰδοῦς.

— Καλά. Τί ἄλλο; εἶπεν ὁ Βιλλῶτος χωρὶς τὸ παράπαν νὰ φανῇ τεταραγμένος.

— Τί ἄλλο; Ἰδοὺ τὸ διαβατήριον τοῦτο, ἐν πλήρει τάξει.

— Καλὸ καὶ αὐτὸ, εἶπεν ὁ Βιλλῶτος ἐξετάσας μετὰ λεπτομερείας τὸ διαβατήριον. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ διαβατήρια δὲν δίδονται μὲ μεγάλην δυσκολία, πρέπει νὰ μοῦ παρουσιάσῃς κάτι τι ἄλλο πλέον σίγουρο, πλέον σημαντικό!

— Κάτι ἄλλο θέλεις, θεῖέ μου ἀξιολάτρευτε; διέκοψεν εἰπὼν ὁ Ραοὺλ. Καὶ αὐτὸ τὸ κάτι ἄλλο ὑπάρχει. Ἔχω ἐπίσημα ἔγγραφα.

— Σὰν τί;

— Ἔχω ἔγγραφον τοῦ Γιάννη Χιοῦ, πρώην δασοφύλακος, ἐπικυρωμένον ἐπισήμως καὶ πιστοποιοῦν, ὅτι αὐτὸς μὲ παρέλαβεν εἰς τὸν πύργον Δελαβὲρ, εἴκοσι λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, καὶ μὲ ἀπερνοῦσεν ὡς συγγενῆ του καὶ ὅτι ἔμεινα πλησίον του μέχρις οὗ ἔγεινα 15ετής.

Ὁ ἐπιστάτης δὲν ἀπέκρυψεν, ὅτι τῷ ἦτο δυνατὸν ν' ἀνταπεξέλθῃ κατὰ τοιούτων ἐνδείξεων.

— Δεῖξέ μου τὰ λοιπὸν αὐτὰ τὰ ἔγγραφα, εἶπεν.

— Τὰ ἔγγραφα αὐτὰ εὑρίσκονται εἰς ἀσφαλεῖς χεῖρας, εἰς τὸ γραφεῖον τιμίου συμβολαιογράφου, ἐν ὅλῃ τῇ τάξει. Καὶ ταῦτα λέγων ὁ κόμης ἐπεδείκνυε τὴν ἐπίσημον ἀπόδειξιν τοῦ συμβολαιογράφου· εἶτα προσέθηκεν·

— Αἴ! Αἴ! Κὺρ Βιλλῶτε. Θέλων καὶ μὴ θέλων, ἰδοὺ σὺ ἠναγκασμένος νὰ μὲ παραδεχθῇς εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας μας.

— Προσωρινῶς, διέκοψεν εἰπὼν ὁ Βιλλῶτος.

— Καὶ νὰ σφάξῃς μόσχον τὸν σιτευτόν!

— Αἴ! Αἴ!

— Καὶ νὰ μὲ ὁδηγήσῃς παρὰ τῇ μικρᾷ μου ἀδελφῇ Ἰωάννᾳ, ἡ ὁποία θὰ χρεμασθῇ εἰς τὸν λαιμόν μου μὲ φρενητιώδη χαράν.

— Ἡ Ἰωάννα δὲν εὑρισκεται ἐδῶ, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης.

— Πῶς;

— Δὲν εὑρίσκεται ἐδῶ, ἀλλ' εἰς τοὺς Παρισίους, εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Πτηνῶν, ἐπανέλαβεν ὁ Βιλλῶτος διατάττων τὴν Γιαννούλαν διὰ νευμάτων ὅπως μὴ προσαγάγῃ ἣν ἐν τῷ θυλακίῳ της ἀνεζήτει αὕτη ἐπιστολὴν καὶ περὶ ἧς γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνῶσται.

Τὸ πρόσωπον τοῦ νέου κόμητος προσέλαβεν ἤδη ἔκφρασιν ἀπειλητικὴν, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του ἐξέπεμψαν δύο μαγνήτου πίδακας, οἵτινες ἠνάγκασαν τὸν Βιλλῶτον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. Προὐχώρησε βραδέως καὶ λαβόμενος τοῦ τραχήλου τὸν ἀνεκίνησε μὲ ἰσχὺν ἀκαταμάχητον εἰπών·

— Βιλλῶτε! Ἂν διέπραξές τι ἔγκλημα, εἶσαι ἄνθρωπος ἀπολωλώς. Δὲν θὰ περιμείνω νὰ καταδικασθῇς καὶ ἔπειτα νὰ σοῦ τινάξω τὰ μυελὰ εἰς τὸν ἀέρα μὲ τὸ πιστόλιόν μου τοῦτο.

Καὶ ἐν τῷ λέγειν ἐστήριζε τὸ πιστόλιον ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἐπιστάτου.

— Εἶμαι ἀθῶος, ἀνέκραξεν ὁ Βιλλῶτος, ἐνῷ ψυχρὸς ἱδρὼς τὸν περιέρρεεν.

— Ἀθῶος! Ἀπέθανε λοιπόν; ἠρώτησε μὲ φωνὴν βροντώδη ὁ κόμης τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία εἶχέ τι τὸ φρικαλέως ἀπειλητικὸν κατὰ τοῦ ἐπιστάτου.

— Ὄχι, ὄχι, ἐφώνησεν ἱκετευτικῶς ὁ Βιλλῶτος.

— Ζῇ λοιπόν;

— Ναί. Ἄφησέ με δὰ νὰ σὲ εἴπω.

— Ὁμίλει, εἰ δὲ ἄλλως σοῦ τινάσσω τὰ μυελά.

— Ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ, πνίγομαι.

— Ὁμίλει, ἄθλιε.

— Ἀλλ' ἀφήσατέ τον, κύριε κόμη, ν' ἀναπνεύσῃ. Πῶς ἄλλως θέλετε ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, ἀφοῦ τὸν πνίγετε;

— Ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ κόμης, ἀφίνων ἐλεύθερον τὸν θεῖόν του καὶ διασταυρῶν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Οὔφ! ἀνεβόησεν ὁ Βιλλῶτος θορυβωδῶς ἀναπνέων καὶ ἀπομάσσων τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του.

— Οὐτιδανέ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης σκοπεύων αὐτὸν διὰ τοῦ πιστολίου του. Βλέπω, ὅτι ἀργεῖς ν' ἀπαντήσῃς.

— Ἄφησέ με δὰ νὰ πάρω ὀλίγο τὸν ἀέρα μου, διάτανε! ἐφώνησεν ὁ Βιλλῶτος προετοιμάζων τὴν ἀπάντησιν. Δὲν σκέπτεσαι πῶς εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπάρχουν Δικαστήρια διὰ τοὺς δολοφόνους, καὶ τὰ ὁποῖα θὰ σὲ καθίσουν ς τὸ κάτεργο, καλέ μου ἀνεψιέ, ἄν μὲ φονεύσῃς;

— Δὲν φοβοῦμαι τίποτε. Θὰ εἰπῶ, ὅτι αὐτοκτόνησες. Ἐμπρὸς ὁμίλει.

Ὁ Ραοὺλ παρατηρῶν ὅτι ὁ Βιλλῶτος ἐσιώπα, συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, παρεξέτεινε δὲ τὸν βραχίονα καὶ σκοπεύσας... Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ κινήσῃ τὴν σκανδάλην. Ὁ μπάρμπα Βιλλῶτος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ φόβου, ἀπώθησε πρὸς τὰ ἄνω τὸν σωλῆνα τοῦ πιστολίου καὶ δακτυλοδεικτῶν τὴν Γιαννούλαν, ἀνέκραξε περίτρομος·

— Ἰδοὺ ἡ Ἰωάννα!

— Ἡ ἀδελφή μου!

— Ἡ ἀδελφή του!

Αἱ δύο αὗται ἐπιφωνήσεις ἀπηγγέλθησαν συγχρόνως καὶ σχεδὸν ταὐτοχρόνως ἡ Γιαννούλα εὑρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ραοὺλ.

— Πτωχή μου Ἰωάννα! ἔλεγεν οὗτος περιπτυσσόμενος τὴν Γιαννούλαν. Ἔπρεπεν ἅμα σὲ εἶδον νὰ σὲ ἀναγνωρίσω, διότι εἶσαι τὸ παρομοιότυπον τῆς μητρός μας.

— Καὶ ἐγὼ ᾐσθανόμην τι τὸ ἑλκῦόν με πρὸς σέ, Ραοὺλ.

— Ἀλλὰ τί βλέπω; Τί ἔνδυμα μαγειρίσσης εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον φορεῖς; ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ.

— Θὰ μ' ἐξηγήσῃς τί σημαίνει τοῦτο; θεῖέ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ καταπόρφυρος ἐκ τῆς ὀργῆς.

Ὁ Βιλλῶτος ἐσιώπα.

— Ἰωάννα! ὁμίλει λοιπὸν σύ!

— Ἤμην ὑπηρέτρια ἐδῶ· ἤμην μαγείρισσα ἀδελφέ μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα μειδιῶσα.

— Σύ, σὺ ἡ Δὲ Λαβερῆ, σύ, ὑπηρέτρια!

— Θεέ μου! ναί, ἐγώ.

— Καὶ κατεδέχθης;

— Ἠγνόουν τότε τίς ἤμην.

— Ἐτόλμησε λοιπὸν καὶ τοῦτο; Ἀλλ' ἄθλιε προσέθηκεν ὁ Ραοὺλ ὁρμήσας κατὰ τοῦ θείου του, διατί κατέστησες ὑπηρέτριαν τὴν ἀνεψιάν σου;

— Σήμερον τὴν πρωΐαν, Ραοὺλ, ἤθελε μάλιστα νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ὑπανδρευθῶ. Τώρα ἐννοῶ διατί!

Ἀποκαλυφθέντων ὅλων τῶν σχεδίων του, ὁ Βιλλῶτος ἀπέβαλεν ἐπὶ τέλους τὸ προσωπεῖον καὶ τοὺς πολλοὺς φόβους καὶ ἀτενίζων τὸν κόμητα εἶπεν αὐθαδῶς·

— Ἀλήθεια· τώρα θριαμβεύετε σεῖς. Ἀλλ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐπιτύχω καὶ ἐγώ!

— Κακοῦργε! ἀνέκραξε μετ' ὀργῆς ὁ Ραοὺλ.

— Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει. Ἐγὼ σᾶς ἐπῆρα μονάχα τὰ μισὰ καὶ τώρα, «μακάριοι οἱ κρατοῦντες».

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδωμεν, ὑπεγόγγυσεν ὁ Ραοὺλ.

— Ἂς νὰ μή! Εἶναι εἰς χρυσᾶ νομίσματα καὶ εἰς ἀσφαλῆ χέρια. Μή σε μέλει, ἐξηκολούθησεν εἰρωνικῶς ὁ Βιλλῶτος. Καὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃς, ὅτι ἔκαμα καλὰ τὸ χρέος μου. Πρῶτα πρῶτα, ταῖς τῆς ἔβρεχα συχνὰ πυκνὰ τῆς κοκκωνίτσας Ἰωάννας.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ σὲ καταρῶμαι, ὑπέλαβεν ἡ Ἰωάννα.

— Δὲν μὲ μέλει γιὰ ταῖς κατάραις σου, μικρή μου Ἔπειτα, κύριε κόμη, τὴν ἔβανα καὶ μοῦ ἐλουστράριζε τακτικὰ τακτικὰ τὰ παπούτσιά μου. Τὸ λοιπὸν ἔχετε γειά, προσέθηκεν ὁ Βιλλῶτος καὶ ἐκινήθη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἑστιατορίου.

Ὁ Ραοὺλ, εἰς τὰ στήθη τοῦ ὁποίου βαρεῖα ἐκόχλαζεν ὀργή, ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ὁ Βιλλῶτος ἐσταμάτησε

— Πιστεύεις λοιπὸν, θεῖέ μου, ἀνεδόησεν ὁ Ραοὺλ, ὅτι δι' ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ σὲ ἀνταμείψω;

— Τὸ ἐλπίζω.

— Μάθε λοιπὸν ὅτι θὰ σὲ τιμωρήσω τώρα δὰ, χωρὶς νὰ χάνωμεν καιρὸν καὶ ἐδῶ ποῦ εὑρισκόμεθα! εἶπεν ὀργίλως ὁ Ραοὺλ, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία εἶχε καταστῆ φοβερά.

Ὁ κόμης εἶχεν ἤδη ἀποθέσει εἰς τὴν ζώνην τὸ πιστόλιον καὶ ἔπαλλεν ἐν τῇ χειρὶ ὀξὺ ἐγχειρίδιον.

(ἀκολουθεῖ)

Φ. DU BOISGOBEY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦ. ΣΤ'

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Ἡ Κλάρα ἤρξατο αἰσθανομένη ἀποστροφὴν πρὸς αὐτόν.

— Ἀ! ὀνομάζετο Κλάρα; Δύσηχον ὄνομα· προτιμῶ τὸ τῆς Μαγδαληνῆς, εἶπε μεταξὺ τῶν ὀδόντων ὁ Σουκαρριέρ.

— Οὐδέποτε τὸν εἶχεν ἀγαπήσει· ἀφότου δὲ διέκρινε καλῶς τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ της αἰσθήματα, ἐβδελύσσετο σφόδρα τὴν συμβίωσιν μετ' ἀνδρὸς, ὃν προέδιδεν. Ἀγέρωχος οὖσα, δὲν ὑπέφερε τὴν ἐπονείδιστον ἐκείνην ἐνοχήν. Καθ' ἑκάστην μὲ καθικέτευε νὰ τὴν ἀποσπάσω τῆς ἀπεχθοῦς ἐκείνης θέσεως καὶ νὰ φύγω μετ' αὐτῆς. Ἐγὼ ὅμως ἀνθιστάμην, καὶ ἀντέστην ἐπὶ μακρόν. Ἀπαύστως παρίστων αὐτῇ ὅτι ἐν τῇ σφαίρᾳ, ἐν ᾗ διαβιοῦμεν, ἡ γυνὴ δὲν δύναται, ν' ἀπαλλαγῇ τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων... ὅτι ἦν ἔγγαμος καὶ μήτηρ... ὅτι ὁ ἄν ἦν συγγνωστέα ἐπὶ τῇ ἐξαπατήσει τοῦ συζύγου, δὲν ἐκέκτητο τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ τέκνον της. Προέβην μάλιστα μέχρι τοῦ νὰ ὑποδεικνύω αὐτῇ ὅτι διὰ τῆς ἑκουσίας ἀπωλείας τῆς κοινωνικῆς θέσεώς της κατεδίκαζεν ἑαυτὴν εἰς μάλα θλιβερὸν μέλλον... ὅτι γυνὴ ἐκπεσοῦσα εἶναι ἀπαισίως προωρισμένη εἰς δυστυχὲς τέλος... καὶ ὅτι ὁ μὲν ἔρως παρέρχεται, ἡ δ' αἰσχύνη ἀπομένει.

— Διάβολε! δὲν σ' ἐγίνωσκον τοσούτῳ ἠθικολόγον.

— Δὲν ἤμην λίαν ἀξιέπαινος διδάσκων τὴν φρόνησιν, καθότι προῃσθανόμην ὅτι ἡ σχέσις ἐκείνη θὰ μοὶ ἀπέβαινεν ὀλεθρία, ἂν ἀφινόμην νὰ παρασυρθῶ. Ἐστερούμην ὅμως τῆς τόλμης νὰ τὴν διαρρήξω, αἱ δὲ διδαχαί μου ἀπετείνοντο πρὸς γυναῖκα ἐξημμένην μηδὲν θέλουσαν ν' ἀκούσῃ, καὶ τοὺς μὲν νόμους καταφρονοῦσαν, τὰ δὲ κοινωνικὰ καθήκοντα ἀποποιουμένην ν' ἀναγνωρίσῃ, καὶ μόνον ταῖς ἰδίαις ἑαυτῆς ὁρμαῖς ὑπείκουσαν. Φαντάσθητι ἀγρίαν γυναῖκα αἰφνιδίως μεταφυτευθεῖσαν ἐν μέσῳ πεπολιτισμένου βίου, προσομοιάζουσαν ταῖς γυναιξὶν ἐκείναις τῆς Ταΐτης, ταῖς φερούσαις μὲν μεταξίνους ἐσθῆτας ἐν τῇ αὐλῇ τῆς βασιλίσσης Πομερὲ, ἀλλὰ προτιμώσαις μᾶλλον νὰ διατρέχωσι τὰ δάση ἄνευ οὐδενὸς εἴδους ἐνδύματος

— Καὶ ὁ ἀστὸς ἐκεῖνος, ὁ ταῦν Φρεδὸκ ἀποκαλούμενος, ὁ σώφρων ἅμα καὶ θετικὸς, ἐρωτεύθη πρὸς τοιαύτην τινὰ παράφρονα! Ἔχουσι δίκαιον νὰ λέγωσιν ὅτι ὁ ἔρως τρέφεται δι' ἀντιθέσεων.

— Ἀφοῦ καὶ κατώρθωσεν ἐμοῦ τὰς φρένας νὰ παρασαλεύσῃ, τοῦ μὴ ὄντος τότε κατὰ τὴν πρώτην μου ἐρωτικὴν περιπέτειαν, καὶ μὲ κατεμάγευσεν ὡσεὶ ἤμην ἔτι εἰκοσαετής...

— Περίεργον! ἀλλά... τὸ τέκνον; Ἂν καλῶς ἐνθυμῶμαι ἐξ ὅσων μοὶ εἶπεν ὁ Φρεδὸκ, ἦτο ἐν τοῖς σπαργάνοις ὁπόταν συνήντησας τὴν μητέρα; Ἦτο σπουδαῖον πρόσκομμα τὸ τοιοῦτο, τί διάβολον! Τροφὸς μετὰ βρέφους... ἦσαν κάπως λόγοι νὰ κατευνάσωσι τὰς ὁρμάς σου καὶ ν' ἀναστείλωσι τὴν γυναῖκα ἐκείνην.

— Οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ τὸ τέκνον, ὑπὲρ οὗ διέτρεφεν αὕτη τρυφερότητα.. παράφορον. Ἠγάπα αὐτὸ ὡς αἱ λέαιναι ἀγαπῶσι τοὺς σκύμνους των. Τούτου ἕνεκεν ἐπέμεινε νὰ τὸ συμπαραλάβῃ κατὰ τὴν ἐκ τοῦ συζυγικοῦ οἴκου ἀπόδρασίν της.

— Καὶ ἡ ἄποψις τῶν τρομερῶν δυσχερειῶν, ἐν αἷς ἡ ἀπαγωγὴ αὕτη ἔμελλε νὰ σ' ἐμβάλῃ, δὲν σ' ἐπέσχε; Δὲν ἀνελογίσθης ὅτι ἐτίθεσο εἰς λίαν δυσάρεστον θέσιν... καὶ ὅτι, τῇ ἀληθείᾳ... ἐπίτρεψον τὴν ἐλευθεροστομίαν μου... συνεμερίζεσο ἀρκούντως κακὸν ἔργον;

— Ἀναγνωρίζω ὅτι ἡ πρᾶξις ἦν ἀξιόμεμπτος· ἀλλὰ μὴ ζητηθείσης τῆς συμβουλῆς μου, δὲν ἠδυνήθην νὰ παρεμποδίσω αὐτήν. Ὅτε ἔσχον τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐνδώσω εἰς τὰς ἐνστάσεις τῆς Κυρίας Ὑβράνδου, ἥτις μὲ ἠπείλει ὅτι ἤθελε παραγάγει σκάνδαλον, ἂν ἀπεποιούμην νὰ τὴν παραλάβω εἰς Ἀμερικὴν, συνεφωνήθη

μεταξὺ ἡμῶν ν' ἀναχωρήσῃ μόνη ἐκ Παρισίων καὶ νὰ τὴν συναντήσω εἰς Ἄβρην ἐπὶ πλοίου, ἐφ' οὗ ὑπὸ ψευδώνυμα εἶχε κρατήσει θέσεις δι' ἐμὲ καὶ δι' ἑαυτήν. Οὐδεὶς μεταξὺ ἡμῶν ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ τέκνου, ἤμην δὲ πεπεισμένος ὅτι θὰ κατέλειπεν αὐτὸ εἰς τὸν πατέρα. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῶν προφυλάξεων ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐπιβιβασθῶμεν ἕκαστος κατ' ἰδίαν, καὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου μηδαμῶς νὰ δείξωμεν ὅτι ἐταξιδεύομεν ὡς σύζυγοι. Κατανοεῖς τί ὑπέστην, ὁπόταν τῇ ἐπαύριον τοῦ ἐξ Ἄβρης ἀπόπλου ἡμῶν, ἐν πλήρει πελάγει, εἶδον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τὴν μητέρα παίζουσαν μετὰ θελκτικοῦ διετοῦς κορασίου, ἐπιτηρουμένου ὑπὸ μιγάδος θεραπαίνης...

— Κατανοῶ δὲ ὡσαύτως ὅτι δὲν ἦν πλέον καιρὸς προς ὑποχώρησιν. Ἡ δαιμονισμένη ἐκείνη γυνὴ σὲ εἶχεν ἐκβιάσει. Ν' ἀπαγάγῃ τὸν ἐραστήν της...διότι ὄντως αὐτὴ σὲ ἀπήγαγε... νὰ διατηρήσῃ τὸ τέκνον της παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἐραστοῦ, καὶ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν σύζυγον... εἰσὶ πράξεις ἐξ ἐκείνων, ὧν δὲν γινώσκω ὑπερβολικωτέρας ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ φύλου της. Ἀλλ' ὁ Θεὸς νὰ τὴν συγχωρήσῃ! Ἀρκούντως ἐτιμωρήθη, ἀφοῦ αὐτή τε καὶ ἡ θυγάτηρ της ἐτελεύτησαν κατὰ τὴν εἰς Λουϊζιάνην ἄφιξίν των.

— Ἡ θυγάτηρ της ζῇ, εἶπεν ὁ κόμης Μωγὰρ τοσούτῳ χαμηλοφώνως, ὥστε ὁ Σουκαρριὲρ μόλις τὸν ἤκουσε.

— Πῶς! ἡ θυγάτηρ της ζῇ! ἀνέκραξεν ὁ Σουκαρριέρ. Παραφρονεῖς, εἴτε προτίθεσαι νὰ μὲ περιγελάσῃς;

— Σοὶ λέγω ὅτι ζῇ, ἐπανέλαβεν ὁ Μωγὰρ, ταπεινῶν τὴν κεφαλήν.

— Ἀλλ' ὁ Φρεδὸκ διαβεβαιοῖ ὅτι ἀπέθανεν. Εἶναι δὲ πεπεισμένος περὶ τούτου, καθότι εἶδε τὰ τῆς θανῆς ἔγγραφα.

— Τὸν ἠπάτησαν.

— Τίς τὸν ἠπάτησεν;

Ὁ κόμης δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἐμπρὸς, Μωγὰρ, ἐξηγήθητι, διότι οὐδὲν κατανοῶ. Διατείνεσαι ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου δὲν ἀπέθανεν. Ἄρα ἔχεις ἀποδείξεις ὅτι ὑπάρχει.

— Ναί!

— Γινώσκεις λοιπὸν τότε ποῦ εὑρίσκεται;

— Τὸ γινώσκω.

— Καὶ ἀφῆκες τὸν Φρεδὸκ νὰ διαπράξῃ σωρείαν ἀνοσιουργημάτων ὅπως ἐκδικηθῇ κατάσοῦ, ἐνῷ σοὶ ἦτο εὔκολον νὰ τῷ ἀποδώσῃς τὸ τέκνον του;

— Λησμονεῖς ὅτι ἠγνόουν ἂν ἦν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Δὲν ἠδυνάμην βεβαίως νὰ μαντεύσω ὅτι ὁ κ. Ὑβράνδης μετωνομάσθη Φρεδόκ.

— Σήμερον ὅμως, ὅτε τὸν γνωρίζῃς, τίς σὲ παρακωλύει νὰ τῷ τὴν ἀποδώσῃς; Ἀπόδος την αὐτῷ, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! καὶ ὅσον ἔνεστι ταχύτερον, ἔστω καὶ μόνον ὅπως τῷ καταδείξῃς ὅτι ἡ διαγωγή του οὐδαμῶς εἶναι συγγνωστέα. Ἀφοῦ δὲ τῷ τὴν ἀποδώσῃς, θὰ ἔχωμεν πᾶν δικαίωμα νὰ προσενεχθῶμεν αὐτῷ ὡς τῷ ἁρμόζει. Οὐδὲν τότε πλέον θὰ σὲ παρεμποδίσῃ νὰ μονομαχήσῃς μετὰ τοῦ ἀχρείου ἐκείνου.

Σιγὴ αὖθις ἐπῆλθεν. Ὁ κ. Μωγὰρ, ὠχρὸς καὶ διηρεθισμένος, συνεταράσσετο ὡς ἄνθρωπος παρενοχλούμενος ὑπ' ἀπαισίου ἀναμνήσεως.

— Σοὶ ὑπεσχέθην οὐδὲν νὰ σοὶ ὑποκρύψω, ἐπανέλαβε τέλος. Ὅθεν θὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου δι' οἱασδήποτε θυσίας. Ἄκουσον τί ὑπολείπεταί μοι νὰ σοὶ ἀνακοινώσω, καὶ ἄν, μετὰ τὴν προκειμένην ἐξομολόγησιν, μοὶ ἀφέλῃς τὴν φιλίαν σου, δὲν θὰ μεμψιμοιρήσω, διότι τοῦτο ἔσται ἡ τιμωρία μου.

— Θὰ μὲ κατέπλησσες, τῇ ἀληθείᾳ, ἂν δὲν σ' ἐγίνωσκον. Λάλησον ἀφόβως, διότι ἡ φιλία μου ἐστὶν ἐδραία.

— Λοιπόν! σοὶ εἶπον ὅτι ἐπανεῦρον τὴν μητέρα μετὰ τῆς θυγατρός της ἐπὶ τοῦ πλοίου. Αἱ ἐξηγήσεις ὑπῆρξαν ἐκ τῶν σφοδροτέρων. Ἐπετίμησα τὴν Κυρίαν Ὑβράνδου ὡς ἐξαπατήσασάν με, αὐτὴ δὲ οὔτε ἀπεπειράθη κἂν νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλὰ μοὶ ἀπήντησεν ὅτι οὕτως ἔδει γενέσθαι, καὶ οὕτω γενήσεται, διότι τοιαύτη ἦν ἡ θέλησίς της, προσθεῖσα ὅτι ἂν ἐπρόκειτο νὰ ὑποστρέψῃ παρὰ τῷ συζύγῳ της, θὰ ἐπροτίμα νὰ φονευθῇ μετὰ τοῦ τέκνου της. Ἐγίνωσκον δ' ὅτι ἦν ἱκανὴ νὰ τὸ πράξῃ.

— Ἄλλως τε δὲ ἦν δύσκολος ἡ εἰς Ἄβρην ἐπάνοδος, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Σουκαρριέρ. Ἀφοῦ καὶ ἐπλέετε ἐν ἀνοικτῷ πελάγει, δὲν ἦν τόσον εὐχερὲς νὰ κατέλθητε τοῦ πλοίου, ὡς κατέρχεταί τις ταχυδρομικῆς ἁμάξης.

— Ναί!.. ἀναρριθέντος ἤδη τοῦ κύβου... ἠκολούθησα τὴν εἱμαρμένην μου. Διαρκοῦντος τοῦ πλοῦ, ὅστις ὑπῆρξε μακρὸς, καθότι ἐπεβαίνομεν πλοίου ἱστιοφόρου, ἡ φοβερὰ ἐρωμένη μου μοὶ ἐξέθετο τὰ σχέδιά της μετ' ἀταραξίας τοιαύτης ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ τοῦ φυσικωτέρου καὶ ἁπλουστέρου πράγματος τοῦ κόσμου. Γινώσκουσα ὅτι εἶχον ἰδιόκτητον κατοικίαν καὶ γαίας ἐν Λουϊζιάνῃ, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐγκαταστῶμεν καὶ διέλθωμεν ἐκεῖσε τὰς ἡμέρας μας, νὰ παρουσιασθῇ ἡ θυγάτηρ της ὡς ἰδική μου, βραδύτερον δὲ, κατὰ τὴν ἐνηλικιότητά της, ν' ἀφεθῇ εἰς ἄγνοιαν τοῦ ἀπορρήτου τῆς γεννήσεώς της, νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά μου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον νὰ τὴν νυμφεύσωμεν, καὶ νὰ καταστῇ ἡ κληρονόμος μου...

— Ἀναμφηρίστως ἡ γυνὴ αὕτη ἐκέκτητο λίαν ἀορίστους γνώσεις ἐπὶ τοῦ ἀστικοῦ Κώδικος. Ἀλλὰ σὺ, φίλτατε, ἐγίνωσκες τὰς ἀπιθανότητας τῆς παρ' αὐτῆς ὀνειροπολουμένης εὐφυοῦς ἐκείνης διευθετήσεως.

— Βεβαίως, ἀλλ' ἐσκεπτόμην ὅτι ἐμέλλομεν νὰ ἐγκαταστῶμεν εἰς ἀπόκεντρον χώραν. Ἐκραγέντος δὲ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, καὶ τῶν μετὰ τῆς Εὐρώπης συγκοινωνιῶν μελλουσῶν νὰ διακοπῶσιν, ἤλπιζον ὅτι θὰ ἐλησμονούμην καὶ ὅτι ὁ σύζυγος δὲν θ' ἀνεζήτει τὴν γυναῖκά του, ἢ ὅτι θ' ἀπέκαμνεν ἀναζητῶν αὐτήν.

— Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν, ἔσχες τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐλπίζῃς ἐπὶ παραλόγων συμπτώσεων. Πρέπει ἡ καρδία καὶ ἡ κεφαλή σου νὰ ἦσαν ἰσχυρῶς προκατειλημμέναι, πτωχέ μου φίλε, διότι ἔγων σε πάντοτε εὔκαμπτον σχεδὸν ὡς σιδηροῦν μοχλόν.

— Ἤμην παράφρων, κυριολεκτικῶς παράφρων. Θὰ πιστεύσῃς ὅτι διὰ τὴν κόρην ἐκείνην, ἥτις δὲν μοὶ ἀνῆκε, καὶ ἥς τινος ἡ παρουσία μοὶ ἀνεμίμνησκεν ἀεννάως τὰς θλίψεις τῆς ἐκρύθμου καταστάσεως, ἐν ᾗ ἐρρίφθην, θὰ πιστεύσῃς ὅτι δὲν ἐβράδυνα νὰ καταληφθῶ δι' αὐτὴν ὑπὸ σφοδροτάτης ἀγάπης; Διατελοῦσα ἐν τῇ ἡλικίᾳ, καθ' ἣν ἡ εὐφυΐα ἀναπτύσσεται, ἐψέλλιζε τὰς πρώτας αὐτῆς λέξεις, ἡ δὲ μήτηρ της εἴθιζεν αὐτὴν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τ' ὄνομά μου...

— Ἀποκαλύπτεσαι εἰς ἐμὲ ὑφ' ὅλως νέαν ἔποψιν, φίλτατέ μοι, καὶ τοὐντεῦθεν περὶ οὐτινος δήποτε πράγματος καὶ ἂν μοὶ ἀφηγηθῇς, μηδαμῶς πλέον θὰ ἐκπλαγῶ. Κατάλησον εἰς τὴν ἀποβίβασιν, διότι ἀνυπομονῶ νὰ μάθω πῶς συνέβη νὰ ζῇ ἡ δεσποινὶς Ὑβράνδου...καθότι τώρα θὰ ἦναι πλέον δεσποινὶς, ἀφοῦ καὶ ἐγεννήθη περὶ τὸ 1860...ὡς τὴν θυγατέρα σου.

— Εἰς Νέαν Αὐρηλίαν δὲν ἠθέλησα νὰ κατοικήσω ἐν τῷ αὐτῷ, ἐν ᾧ κατῴκει καὶ ἡ μήτηρ της, ξενοδοχείῳ, ὅπως κρεῖττον ἀποπλανήσω τὸν σύζυγον, ἂν τυχαίως πως κατώρθου ν' ἀνεύρῃ τὰ ἴχνη της. Ὠφείλομεν ν' ἀπέλθωμεν κατ' ἰδίαν ἕκαστος εἰς τὴν κατοικίαν μου, κειμένην εἰς ἑκατοντάδος λευγῶν ἀπόστασιν ἐκ τῆς πόλεως, ἐν τῷ βάθει ἀληθοῦς ἐρήμου, ἔνθα οὐδείς ποτε θὰ ἐφαντάζετο νὰ ἔλθῃ εἰς ἀναζήτησιν ἡμῶν. Ἡ Κλάρα εἶχε χρείαν ἡμερῶν τινων ἀναπαύσεως, ἐγὼ δ' ἐπρόκειτο νὰ παρασκευάσω τὰ τῆς ἐγκαταστάσεώς μας ἐν χώρᾳ, δι' ἧς παροδικῶς μόνον διῆλθον κατὰ τὸ προηγούμενον ταξείδιόν μου. Ὁ ἐπιστάτης μου, ὃν εἰδοποίησα περὶ τῆς προσεχοῦς ἀφίξεώς μου, εἶχεν ἐλθεῖ πρὸς ὑποδοχήν μου, καὶ μοὶ ὑπέδειξεν ἕν τινι τῶν προαστείων ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ συνήθως αὐτὸς κατήρχετο, καὶ ἔνθα ὑπενοικίασα δωμάτιον παραπλεύρως τοῦ ἰδικοῦ του. Τὸν ἐπιστάτην τοῦτον, ἀξιόλογον ὄντα ἄνδρα, λίαν ἀφωσιωμένον καὶ πιστὸν, κατέστησα ἐνήμερον τῶν σχεδίων μου, καὶ ἐπεφόρτισα νὰ ἐπισκέπτηται καθ' ἑκάστην τὴν Κλάραν κατὰ τὸ βραχυχρόνιον διάστημα τῆς ἐν Νέᾳ Αὐρηλίᾳ διαμονῆς ἡμῶν, νὰ ὁδηγήσῃ δ' αὐτὴν εἰς τὴν κατοικίαν μας, ὅταν τὰ πάντα θὰ ἦσαν ἕτοιμα διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Πρὸ τῆς ἀπελεύσεώς μου ὤφειλον νὰ διακανονίσω κατάστασιν, εἰς ἣν πρὸ διετίας περιεπλέχθην, καὶ ἥν τινα τὰ μάλιστα ἐπεθύμουν νὰ ὑποκρύψω ἀπὸ τὴν Κυρίαν Ὑβράνδου.

— Μαντεύω. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν μετὰ τῆς μητρὸς τῆς Μαγδαληνῆς σχέσεών σου...τῆς νεάνιδος ἐκείνης, ἣν εἶχες ἀποπλανήσει, καὶ τὴν ὁποίαν ἄριστα πράττων ἐνυμφεύθης.

— Σοὶ εἶπον ὅτι κατὰ τὸ 1860 μοὶ ἐτέχθη θυγάτηρ, ἣν οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ καὶ ἧς κατὰ καθῆκον ἐξησφάλισα ἄνετον τὴν ὕπαρξιν...

— Τῆς Μαγδαληνῆς βεβαίως!

— Οὐδέποτε διενοήθην νὰ νομιμοποιήσω τὸ τέκνον ἐκεῖνο διὰ γάμου, καθότι, τῆς μητρὸς οὔσης μικτοῦ αἵματος, ἔτρεφον ἐπὶ τῶν γενῶν τὰς αὐτὰς ὡς καὶ οἱ κρεολοὶ ἰδέας· πολλῷ δ' ἧττον περὶ αὐτοῦ διενοούμην ἀφότου δι' ἑτέρων δεσμῶν συνεδέθην, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ παράσχω ὁριστικῶς προῖκα εἰς τὴν θυγατέρα μου.

— Τοῦτο ἦν βεβαίως τὸ ἐλάχιστον, ὅπερ ἠδύνασο νὰ πράξῃς, διότι τότε ἦσο πλούσιος, πολλῷ πλουσιώτερος, οἴμοι! ἀφ' ὅσον εἶσαι σήμερον. Ὁ Προυνεβὼ δὲν σὲ εἶχεν ἔτι καταστρέψει.

— Οὕτως ἔλαβον τὰ μέτρα μου νὰ μεταβιβάσω εἰς τὴν μητέρα σημαντικὸν ποσόν. Ὅταν ἀπῆλθον νὰ τὴν ἴδω.

— Σοὶ παρουσίασε τὴν μικρὰν Μαγδαληνήν.

— Ναί, τὸ τέκνον ὠνομάζετο Μαγδαληνή, καὶ εἶχε γεννηθῇ κατὰ μῆνα Δεκέμβριον τοῦ 1860· ὅθεν ἦγεν ἡλικίαν μικρὸν ἀνωτέραν τῶν δύο ἐτῶν, καὶ μεγάλως μοὶ ὡμοίαζε.

— Τότε σφόδρα παρήλλαξεν ἡλικιουμένη, καθότι οὐδαμῶς πλέον σοὶ ὁμοιάζει. Ἀλλὰ θαυμάζω πόσον καλῶς διηυθέτησε τὰ πράγματα ἡ θεία Πρόνοια. Εἶναι δυστύχημα ὅτι ἡ Κυρία Ὑβράνδου καὶ ἡ θυγάτηρ της ἀπέθανον· ἀλλ' οὐχ ἧττον ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἐὰν ἔζων, ἡ φιλτάτη ἡμῶν Μαγδαληνὴ θὰ ἦν νόθος, καὶ τίς οἶδεν ὁποία θὰ ἦτο ἡ τύχη της. Πῶς δὲ συνέβη τὸ γεγονός, τὸ μεταβαλὸν τὸν βίον σου;

— Ὁ κίτρινος πυρετὸς εἶχεν ἐνσκήψει ἐν τῇ πόλει μικρὸν πρὸ τῆς ἐκεῖσε ἀφίξεώς μου. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης μου λίαν περίτρομος μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Κυρία Ὑβράνδου προσεβλήθη, καὶ ὅτι ἡ κατάστασίς της μικρὰς παρεῖχεν ἐλπίδας. Προσέδραμον...Ὁ Θεὸς νὰ σὲ διαφυλάξῃ, φίλε μου, ἐκ τοῦ θεάματος, εἰς ὃ παρέστην, καθότι ἡ δύστηνος γυνὴ ἦν ἑτοιμοθάνατος. Μὲ καθικέτευσε πρῶτον ν' ἀπαγάγω ἐκεῖθεν τὴν θυγατέρα της, ὅπως λυτρωθῇ τοῦ μιάσματος...ἀνωφελὴς προφύλαξις, διότι ἡ περιοδικῶς τὴν Λουϊζιάνην μαστίζουσα ἐπιδημία ἐκείνη σχεδὸν πάντοτε φείδεται τῶν νεαρῶν τέκνων. Ἔπραξα ἐντούτοις κατὰ τὴν αἴτησίν της παραλαβὼν ἐκτὸς τῆς μεμολυσμένης οἰκίας τὴν μικρὰν Κλάραν σὺν τῇ τροφῷ αὐτῆς. Ποῦ ὅμως νὰ τὰς ὁδηγήσω; Δὲν ἤθελον νὰ τὰς ἴδωσιν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἐν ᾧ κατῴκουν, καθότι ἐκολακευόμην εἰσέτι ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ μήτηρ ἔμελλε νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον. Τότε μοὶ ἐπῆλθε σκέψις, ἥτις φανήσεταί σοι παράδοξος, ἀλλ' ἣν θὰ ἐθεώρεις ἁπλουστάτην, ἂν ἐγίνωσκες τὴν μειλίχιον καὶ θελκτικὴν γυναῖκα, τὴν παρασχοῦσάν μοι πενταετῆ εὐδαιμονίαν...

— Ὡδήγησας τὸ τέκνον παρὰ τῇ κρεολῷ, ἣν ἐνυμφεύθης μῆνάς τινας βραδύτερον; Τὸ τοιοῦτον ἦν παράτολμον, ἀλλὰ μολαταῦτα, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνη ἦν μήτηρ ὡσαύτως, θὰ συνεκίνησαν αὐτὴν ἑτέρας μητρὸς τὰ παθήματα.

— Ἀπεδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας τὴν θυγατέρα τῆς ἀντεραστρίας της. Ἐπειδὴ δὲ κατῴκει ἐν μεμονωμένῳ οἰκίσκῳ, ἐν ᾧ ὑπηρετεῖτο ὑπὸ μιᾶς μόνης αἰθιοπίδος, καὶ ἔνθα οὐδένα ὑπεδέχετο, ἤμην βέβαιος περὶ τῆς τηρήσεως τοῦ ἀπορρήτου μου. Ἐπανακάμψας ἐν πάσῃ σπουδῇ παρὰ τῇ Κυρίᾳ Ὑβράνδου εὗρον αὐτὴν ἀγωνιῶσαν. Συναισθανομένη δὲ προσπελάζον τὸ τέλος αὐτῆς ἔβλεπε τὸν ἐπερχόμενον θάνατον μετ' ἀπαραμίλλου θάρρους. Ἓν μόνον διενοεῖτο. Τίνι τρόπῳ τουτέστι νὰ διαφυλάξῃ τὴν θυγατέρα της ἐκ τῶν ἀναζητήσεων τοῦ ἑαυτῆς συζύγου, διότι ἡ τάλαινα γυνὴ ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἐξεδικεῖτο οὗτος κατὰ τοῦ τέκνου ἐπὶ τῇ προδοσίᾳ τῆς μητρός. «Ὁρκίσθητέ μοι, ἐπανελάμβανεν ἀδιακόπως, ὁρκίσθητέ μοι ὅτι θὰ τὴν προστατεύσητε, ὅτι οὐδέποτε θὰ τὴν ἐγκαταλίπητε...ὁρκίσθητέ μοι ὅτι θὰ λάβητε παρ' αὐτῇ τὴν θέσιν πατρός...»

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Εἰς τὸν ἠλεκτρισμὸν, γίνεται λόγος, ν' ἀνατεθῇ τὸ καθῆκον δημίου. Πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ εἰδεχθοῦς, τὸ ὁποῖον συνεπάγεται ἡ διὰ τῆς λαιμητόμου θανάτωσις, φιλάνθρωπος Ἀμερικανὸς προέτεινε ν' ἀντικατασταθῇ ὁ δήμιος διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Ὁ εἰς θάνατον καταδικασθεὶς θὰ τίθεται ἐπὶ κιβωτίου συγκοινωνοῦντος μετὰ τῆς ἠλεκτρικῆς μηχανῆς δι' ἀγωγοῦ. Ἅμα δὲ ὁ ἠλεκτρισμὸς διευθυνθῇ εἰς τὸ κιβώτιον, ὁ κατάδικος θὰ φονεύηται ἐν ἀκαρεῖ, ὡσεὶ πληγεὶς ὑπὸ κεραυνοῦ.

(Σημ. Ἐκδ. Λ. Λ.) Ἐὰν ὁ φιλάνθρωπος Ἀμερικανὸς, ὁ ἐφευρὼν τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ δημίου τῆς λαιμητόμου διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἤκουεν ὅτι ἡ πεπολιτισμένη Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις *συχνὰ πυκνὰ* ποιουμένη χρῆσιν ἐν τῇ ταλαίνῃ Κύπρῳ τῆς ἐπαράτου ἀγχόνης, πολλὰς ψυχὰς Ἅϊδι προέταψεν, ἴσως ἐξ εὐσπλαγχνίας θὰ ἐσυλλογίζετο διὰ τὴν ἀγχόνην τὸ τοιοῦτο μέσον.

—

Τὸ ὕδωρ ὡς αἴτιον φαλακρότητος. — Ὁ δόκτωρ Ἔλλιγγερ ἔν τινι ἔργῳ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς «αἰτιολογίας καὶ προφυλάξεως ἀπὸ τῆς φαλακρότητος» συμπεραίνει ὅτι αἱ συχναὶ περιλούσεις τῆς κεφαλῆς εἶναι ἡ κυρία αἰτία, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ φαλακρότης· καὶ πράγματι, κατὰ τὰς ἐπιμελεῖς αὐτοῦ ἐρεύνας εὗρεν ὅτι ἐπὶ 100 προσώπων φαλακρῶν, 85 συνείθιζον νὰ περιλούωσι τὴν κεφαλὴν μεθ' ὕδατος, ἐνῷ ἐπὶ ἄλλων 100, οἵτινες ἐκέκτηντο ἐν προβεβηκυίᾳ ἡλικίᾳ πυκνὴν κόμην, 8 μόνον εἶχον τὴν συνήθειαν ἐκείνην.

Ἐν Περσίᾳ λέγεται ὅτι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐγλωττίας συνίσταται εἰς τὸ νὰ λέγῃ τις ὀλίγα πράγματα διὰ πολλῶν λόγων. Τὴν διὰ μακρῶν λοιπὸν ἔκθεσιν τῆς ἰδέας αὐτῶν ἐδίδασκε μολλάς τις εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ὅτε ἐκ τῆς παρακειμένης ἑστίας σπινθὴρ ἐξεσφενδονίσθη ἐπὶ τοῦ σαρικίου τοῦ διδασκάλου καὶ ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ πῦρ. Μαθητής τις θέλων νὰ ἐκφράσῃ τὸ πρᾶγμα καὶ ἐπιθυμῶν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐπιτυχοῦς τῆς διδασκαλίας νὰ ἀπαγγείλῃ αὐτὸ κατὰ τὴν διδαχθεῖσαν μέθοδον ἤρξατο ὡς ἑξῆς:

«Τολμηρὸς σπινθὴρ διαφυγὼν τοῦ κρίζοντος ἐν τῇ ἑστίᾳ πυρὸς καὶ ἐγκαταλιπὼν τὴν ἑστίαν ἥτις ἦτο αὐτῷ ὡρισμένη διηυθύνθη πρὸς τὸ σύμβολον τῆς ὑμετέρας πολυμαθείας καὶ τῆς ἁγιότητος τῆς ὑμετέρας ζωῆς· ἐτοποθετήθη, σοφὲ διδάσκαλε, ὁ κακεντρεχὴς οὗτος σπινθὴρ ἐπὶ τοῦ σαρικίου ὑμῶν εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε τὸ σύμβολον τῆς πίστεως ἀνεφλέχθη»...

Ὅταν ὁ μολλᾶς ἔφερε τὴν χεῖρα ἕως τῆς κεφαλῆς πᾶν τὸ ἐπ' αὐτῆς εἶχεν ἀπανθρακωθῆ· ἡ παράδοσις δὲν λέγει ἂν καὶ ἡ σοφὴ τοῦ διδασκάλου κεφαλὴ ὑπέστη τὴν τύχην τοῦ σαρικιοῦ.

Δυσπεψία τῶν δημοσιογράφων. — Ὁ Ἀμερικανὸς ἰατρὸς Σαμουὴλ Gache ἐν ἰατρικῇ μελέτῃ, δημοσιευθείσῃ ἐν τοῖς «Ἰατρικοῖς Χρονικοῖς» παραδέχεται διὰ τοὺς στομάχους τῶν δημοσιογράφων εἰδικὴν δυσπεψίαν, θανατηφόρον πολλάκις.

Εἰσερχόμενοι, λέγει, εἰς αἴθουσαν συντάξεως, βλέπομεν αὐτοὺς ἐργαζομένους, γράφοντας, μελετῶντας καὶ διορθοῦντας. Συζητοῦσι περὶ πολιτικῆς, κυρίως, προλέγουσιν ἢ κρίνουσι καὶ ἐπικρίνουσι ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων. Ταυτοχρόνως δὲ γίνεται λόγος περὶ ἐμπορικῶν, οἰκονομολογικῶν, θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν καὶ ἐν γένει ἐπιστημονικῶν ἢ τεχνικῶν πραγμάτων, τέλος περὶ παντὸς ἐνδιαφέροντος τὸ δημόσιον. Ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ δημοσιογράφοι τρώγουσιν ἀτάκτως, ὁπόταν εὐκαιρῶσιν, ἄνευ διαίτης· εἶναι δοῦλοι τῆς ἐφημερίδος. Ἐὰν δὲν ἔχωσιν ὕλην δὲν τρώγουσιν, ἀλλ' ἐργάζονται, ἐπειδὴ ὀφείλουσι νὰ ὑπηρετήσωσι καθ' ἑκάστην τὸ δημόσιον. Πολλάκις εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ τρώ-

γωσι κρατοῦντες τὸν κάλαμον καὶ τὸν χάρτην ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ γράφοντες, συζητοῦντες σκεπτόμενοι ἢ διορθοῦντες, καθ' ὃν χρόνον ὁ στόμαχός των δυσκόλως χωνεύει τὰς τροφάς. Οὕτως ἡ ζωὴ κλονίζεται· τὸ κατ' ἀρχὰς ὁ στόμαχος αἰσθάνεται ἀθεραπεύτους διαταράξεις, αἵτινες βραδύτερον καθίστανται ἀθεράπευτοι δυσπεψίαι. Εἰς ταῦτα προσθετέον τὴν καθεστηκυῖαν ζωὴν, τὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ἐνασχόλησιν, τὴν ἀταξίαν τῶν ὡρῶν τοῦ φαγητοῦ καὶ τὴν ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἐργασίαν. Σημαντικὴ εἶναι ἡ ἐπίδρασις, ἣν ἡ χώνευσις ἔχει καὶ ἐπὶ τοῦ μυελοῦ. Ἡ δυσπεψία καθιστᾷ ἰδίως τοὺς δημοσιογράφους νευρικούς. Εἶναι γνωστὸν, λέγει ὁ ἰατροφιλόσοφος Τροσὼ, πόσον ναρκώνει τὸ πνεῦμα ἡ δυσκολία τῆς πέψεως, ἄγουσα αὐτὸ εἰς θλίψιν καὶ ὑποχονδρίαν. Τινὲς ἀπόλλυσι τὸ μνημονικὸν των· ἄλλοι πάσχουσι κεφαλαλγίαν, ἐν γένει δὲ εἶναι ὑπερβαλλόντως εὐερέθιστοι· τὰ νεῦρα μὴ ἀνεχόμενα τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρησιν ἢ παρατήρησιν.

Κατὰ τὴν ἐσχάτως δημοσιευθεῖσαν ἔκθεσιν, τὰ καθαρὰ τῆς ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας τοῦ Λοῦδ κέρδη τῷ 85, ἀνέρχονται εἰς φλ. 1,434,021, ὧν ὅμως τὰ 1,238,641 ἐχρησιμοποιήθησαν μόνον πρὸς διανομὴν μερίσματος, ὁρισθέντος εἰς φλ. 33, ἤτοι 6 2)7 τοῖς ο)ο. Τὸ δὲ ἐκ φλ. 195,380 ὑπόλοιπον, κατ' ἀπόφασιν τῆς Συνελεύσεως τῆς 12 μαΐου (ν) θέλει χρησιμεύσει ὡς ἑξῆς: φλ. 32 χιλ. διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν λεβήτων καὶ μηχανῶν· φλ. 97.045 πρὸς αὔξησιν τοῦ ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου καὶ φλ. 29,000 διὰ τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἀξίας τῶν ἐν Τεργέστῃ οἰκοδομῶν τῆς ἑταιρίας κτλ.

Κακοῦργος τερατώδης.— Ὁ κακοῦργος ὀνομάζεται Καῖσαρ Ἰορδάνης. Οὗτος διὰ λόγους χρηματικοὺς ἐφόνευσε κατὰ πρῶτον τὸν γαμβρόν του, ὀνομαζόμενον Ἀντώνιον Φῖόκον. Μετ' ὀλίγον ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του καὶ τὴν σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ νύμφην του, ἡ ὁποία ἦτο ἔγγυος.

Μετὰ τοὺς τρεῖς τούτους φόνους, γενομένους εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐκάθησεν ὑπὸ ἓν δένδρον καὶ ἔφαγεν ἡσύχως πλησίον εἰς τὰ πτώματα.

Μετὰ τὸ φαγητόν του ἱππεύει, μεταβαίνει εἰς τὸ κτῆμα τοῦ πατρός του καὶ φονεύει καὶ αὐτόν. Εἶτα τὸ τέρας ἐξηφανίσθη. Εἶχεν ἐξέλθει τοῦ κατέργου πρὸ ἑπτὰ μηνῶν, μετὰ ἑπταετῆ ἐντὸς αὐτοῦ διαμονὴν ἕνεκα φόνου.

Τὰ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ εὐρυμαθοῦς καὶ σοφοῦ Γλάδστωνος ἐκδοθέντα ἔργα μετὰ τῶν διαφόρων μεταφράσεων αὐτοῦ καὶ τῶν κρίσεων ἀνέρχονται εἰς 291, πληροῦσι δὲ 13 σελίδας τοῦ μεγάλου καταλόγου τοῦ Βρεττανικοῦ μουσείου.

Πρὸ τινος χρόνου ὁ ταμίας τραπέζης τινὸς ἐν Ρίῳ Ἰανείρῳ εὗρεν ἔλλειμμα ἐν τῷ ταμείῳ 50,000 δολλαρίων. Τεταραγμένος ὁ ἀτυχὴς προσεπάθησε νὰ καλύψῃ τὸν ἔνοχον, καίτοι διηπόρει πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἄλλος ἔνοχος ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἀφοῦ αὐτὸς ἐκράτει τὰς κλεῖδας τοῦ ταμείου καὶ οὐδέποτε ἐνεχείρισεν αὐτὰς ἄλλῳ τινὶ τῶν ὑπαλλήλων. Οἱ προϊστάμενοί του εἶχον πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ τέλος πάντων ὤφειλε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἔλλειψιν τῶν δεκακισχιλίων τούτων λιρῶν στερλινῶν. Τέλος μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ ἀνησυχίαν ὁ ταμίας ἐπαρουσιάσθη ἡμέραν τινὰ πρὸς τοὺς διευθυντὰς τῆς τραπέζης καὶ εἶπεν αὐτοῖς:

— Ἀνεκάλυψα τοὺς ἐνόχους.

— Ἀ, τίνες εἰσί;

Ἠρώτησαν μετὰ πολλῆς περιεργίας οἱ διευθυνταί.

— Οἱ μύρμηκες.

— Οἱ μύρμηκες!

— Μάλιστα, οἱ μύρμηκες.

Καὶ πράγματι ὁ ταμίας ἀπέδειξεν εὐκόλως τὴν ἀθωότητά του, παρουσιάσας πρὸς τοὺς διευθυντὰς κόνιν χάρτου, προερχομένην ἐκ σημειώσεων καὶ τραπεζικῶν γραμματίων, συναλλαγμάτων καὶ λοιπῶν, καταφαγωθέντων ὑπό τινος εἴδους λευκῶν μυρμήκων, κοινοτάτων ἐν Βρασιλίᾳ, τῶν μυρμηκολεόντων, ἰδιάζουσαν ἐχόντων πρὸς τὸν χάρτην ὄρεξιν.

Ὁ ταμίας ἠθωώθη.

Τέσσαρες ἄνθρωποι εὑρίσκονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ, λέγει ἀραβικόν τι ῥητόν.

Ὁ πρῶτος δὲν ἠξεύρει καὶ ἠξεύρει ὅτι δὲν ἠξεύρει—Εἶναι τρελλός· ἀποφύγετέ τον.

Ὁ δεύτερος δὲν ἠξεύρει καὶ ἠξεύρει ὅτι δὲν ἠξεύρει—Εἶναι ἀμαθής· διδάξατέ τον.

Ὁ τρίτος ἠξεύρει καὶ δὲν ἠξεύρει ὅτι ἠξεύρει—Κοιμᾶται· ἐξυπνήσατέ τον.

Ὁ τέταρτος ἠξεύρει καὶ ἠξεύρει ὅτι ἠξεύρει—Εἶναι σοφός· ἀκολουθήσατέ τον.

Κατὰ τὴν γνώμην διακεκριμένου ἰατροῦ, μόνη ἡ διανοητικὴ ἐργασία οὐδέποτε ἐπιφέρει ἀσθένειαν τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλ' ἡ θλίψις εἶναι ἡ κυρία πηγὴ τῆς παραλυσίας αὐτοῦ, ἥτις ὅμως διαφέρει τῆς ἀποπληξίας.

Τὸ φῶς τῆς σελήνης εἶναι ἓξ χιλιάδας φορὰς ἀσθενέστερον τοῦ ἡλιακοῦ ἐν νεφελώδει ἡμέρᾳ τοῦ χειμῶνος.

Ἡ μηλέα εἶναι ἐκ τῶν μακροβιωτάτων δένδρων· λέγεται ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν Εὐρώπῃ μηλέαι διακοσίων ἐτῶν, καρποφοροῦσαι εἰσέτι.

Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Γοτίγγης ὑπάρχει ἓν ἀντίτυπον τῆς ἁγίας Γραφῆς γεγραμμένον ἐπὶ 5,576 φύλλων φοίνικος.

ΓΕΛΩΤΕΣ

Ἱερεὺς ἔλεγε τοὺς ὕμνους τῆς Θεοτόκου. Εἰς ἕνα μέρος λέγει· «Μέλλοντος Συμεῶνος... καὶ ἐπειδὴ τὸ «μέλλοντος Συμε ἦτο εἰς τὸ τέλος τοῦ φύλλου, ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ τὸ φύλλον καὶ νὰ εἴπῃ «ὤνος». Τοιουτοτρόπως τὸ εἶπε διακεκομμένον ὡς ἑξῆς: «Μέλλοντος, Σύμε εἶμαι ὄνος». Τότε ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ εἶπε: «καὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος».

×

Ὁ κ. Π. καυχᾶται συνεχῶς ὅτι εἶνε γλωσσομαθής. Δύο φίλοι του μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῷ φέρουν ἕνα Ἄγγλον, μεθ' οὗ ἔχουσιν ὑποθέσεις καὶ τὸν παρακαλοῦσι, νὰ τοῖς χρησιμεύσῃ ὡς διερμηνεύς.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ, λέγει μετὰ σοβαρότητος, ὁ κ. Π. ἠξεύρω νὰ ὁμιλῶ ἀγγλικὰ διὰ τὸν ἑαυτόν μου· διὰ τοὺς ἄλλους δὲν μπορῶ νὰ τὰ καταφέρω.

×

— Καϋμένε Ἀλκιβιάδη, ἡ Εὐανθία εἶναι θυμωμένη μαζῆ μου, διότι προχθὲς εἰς τὸν χορὸν τὴν ἔρριψα κάτω ἐξ ἀπροσεξίας. Τώρα τί πρέπει νὰ τῆς εἰπῶ διὰ νὰ τὴν ἡσυχάσω;

— Ὦ! ἀδελφέ! εἰπέ την ἁπλουστατα ὅτι ἦσο μεθυσμένος.

×

Ὁ κ. Εὐθύφρων παρατηρῶν ὅτι κατειρωνεύετο ἀδεξιώτατα ὑπὸ δύο ἐπαγγελλομένων τοὺς εὐφυεῖς, στρέφεται καὶ τοῖς λέγει μετ' ἀπαθείας:

— Κύριοι, οὔτε κτῆνος, οὔτε βλὰξ εἶμαι· ἀλλὰ τώρα διακρίνω ὅτι εὑρίσκομαι μ ε τ α ξ ὺ τ ῶ ν δ ύ ο.

×

Μεταξὺ δύο νεονύμφων.

— Σοὶ ἔφερα, Ἀγλαΐα μου, ἓν περιδέραιον, μίαν πόρπην καὶ ἓν ζεῦγος ἐνωτίων, διὰ νὰ τὰ ἰδῇς καὶ νὰ ἐκλέξῃς ὅ,τι σοὶ ἀρέσκει,

— Ὦ! εὐχαριστῶ, φίλτατε. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ μοὶ εἶπες ὅτι τώρα αἱ περιστάσεις εἶναι πολὺ δυσχερεῖς καὶ κέρδη δὲν ὑπάρχουσι, θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ κρατήσωμεν καὶ τὰ τρία κοσμήματα, καὶ τότε ὁ χρυσοχόος θὰ σοῦ κάμῃ τὴν ἀπαιτουμένην ὑποτίμησιν (σκόντο) διὰ τοιαύτην μεγάλην ἀγοράν.

×

— Ἔλα ἐδῶ, Τρύφων, ἔλεγεν ὁ πατὴρ πρὸς τὸν δεκανεῖ υἱόν του· εἰπέ μου...ἤρχισες τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν;

— Βέβαια, πατέρα, εἶναι τώρα τόσος καιρός.

— Ἠξεύρεις λοιπὸν νὰ μοῦ εἰπῇς πῶς ἐλέγετο ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀδάμ;

— Ἀλλά...δὲν ἐφθάσαμεν ἕως ἐκεῖ ἀκόμη.

—

Ἱεροκῆρυξ ἀγορεύων μίαν τῶν ἡμερῶν τῆς Διακαινησίμου ἑβδομάδος, καὶ παρατηρήσας ὅτι τὸ ἀκροατήριόν του συνέκειτο σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ γυναῖκας, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσῃ οὕτως:

— Ἠξεύρετε, διατί ὁ Κύριος ἡμῶν, ἅμα ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐφάνη εἰς τὰς Μαρίας; ὁ λόγος εἶναι διότι, θέλων νὰ καταστήσῃ πασίγνωστον τὸ μυστήριον τῆς ἀναστάσεως, καὶ νὰ τὸ διακοινώσῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἔκρινε κατάλληλον πρὸς τοῦτο τὸ γυναικεῖον στόμα, καθὸ γνωρίζων ὅτι δι' αὐτοῦ, ὡς διὰ πολυφώνου σάλπιγγος, ἤθελε διασπαρῇ ἀμέσως ἀπανταχοῦ».

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τί...

Ἐπὶ λέμβου παῖς Ἕλλην ἀφέθη φαιδρῶς
εἰς τὸν ἤρεμον ροῦν τοῦ Βοσπόρου νὰ πλέῃ.
Εἰς ἐκστάσεις τὸν φέρει ὁρίζων λαμπρὸς,
Τὸν πτοεῖ φωτοβόλων ἀστέρων χορὸς
Κ' ἐν τῷ στήθει του πόθοι γεννῶνται ὡραῖοι.

—

Ἀλλ' ἐν μέσῳ τοῦ πλοῦ θανασίμως κροτεῖ
Μετὰ λαίλαπος κῦμα ὁρμῶν δι' ἀ τάχους·
Δεινὴ πάλη στοιχείων τὴν φύσιν κρατεῖ,
Τὸν δὲ παῖδα καλύπτει νεκρὸν ἡ ἀκτή,
Συντριβείσης καὶ λέμβου καὶ κώπης εἰς βράχους

—

Παρομοίως ἐν ὥρᾳ ἀπειλεῖ ἀνθηρᾷ
Τὴν ζωήν μου τοῦ τάφου ἡ πλάξ νὰ καλύψῃ.
Εἰς τὸ σὸν ἂν τοῦ στήθους μου παύσῃ ἡ πυρά,
Μετὰ ταῦτα, ὡς πᾶσα τοῦ κόσμου χαρά,
Ἡ ἀθλία ψυχή μου τῆς γῆς ἂς ἐκλείψῃ!!

Ι. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Λύσις τοῦ 4ου αἰνίγματος.

Ἰόν—ιον

—ο—

Λύσις τοῦ 2ου γαλλ. λογογρίφου.

Adam.

ΑΙΝΙΓΜΑ 5

Ζεῦγός εἰμι θεάνθρωπον, ἓξα μελὲς, ἀρχαῖον
μ' ἓν μέλος ἀλλαγμένον·
ἂν μείνω ἡνωμένον
δὲν γίνεται ἡ κτίσις·
ἂν ὅμως μὲ χωρίσῃς,
Τὸ Σύμπαν διαλύεται καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον.

Λεμησσὸς (Κύπρου). Β. Μ.

Συμβουλὴ ὑγιεινὴ πρὸς τοὺς γράφοντας καὶ μελετῶντας. — Μὴ γράφε διαρκῶς πολὺ, μὴ διαρκῶς μελέτα· ἀλλὰ συχνὰ διάκοπτε μελέτας καὶ ἀναγνώσεις. Ἐν χρόνῳ τῆς διακοπῆς στρέφε τὸ πρόσωπόν σου καὶ βλέπε ἀντικείμενα ἐκτὸς τοῦ παραθύρου, ῥίπτων καλῶς τὰ βλέμματα ἐφ' ὑψηλῶν πραγμάτων.

Ὅταν σπουδάζῃς θέμα τι, κράτει σημειώσεις, καὶ μένε ὡς σκεπτόμενος ἐπὶ ὀλίγην ὥραν.

Πρὶν ὅμως τῆς ἐνάρξεως σπουδῆς τε καὶ μελέτης ποίει περίπατόν τινα ἐπὶ ὀλίγην ὥραν, καὶ πίε κύαθον καφὲ, ἢ τσάϊον ὀλίγον.

Μὴ μένε μελετῶν πολὺ ἐμπρὸς τοῦ παραθύρου, διότι ἐνδεχόμενον νὰ βλάψῃς τὴν ὑγιείαν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ὀλίγα τινὰ περὶ Νικομηδείας, ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Παπαδοπούλου, Δικαστοῦ ἐν Κύπρῳ. — Ἀρχαιολογικὰ τῆς Κύπρου. — Ὁ Ἀποκεφαλιστής.—Τὸ Ἅρμα τοῦ Διαβόλου. — Ποικίλα. — Γέλωτες. —Ποίησις.—Λύσεις.—Λῦται.—Αἴνιγμα.—Συμβουλὴ πρὸς τοὺς γράφοντας καὶ μελετῶντας.